

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Temmuz-Ağustos 2019 Sayı: 79

Fiyatı: 3 TL

Yenilenen seçimle birlikte yaklaşık 6 ay gündemi seçimle doldurdular. Bu şekilde başta kriz olmak üzere yaşanan sorunların üstünü örtmeyi, gözlerden uzak tutmayı başardılar.

Seçimlerin bitmesiyle gerçekler tüm şiddetiyle yüzümüze çarpmaya başladı. Başta elektrik olmak üzere temel ihtiyaçların hepsine zamlar yağmur gibi yağıyor. İşsizlik rekorlar kırarak artmaya devam ediyor. Resmi rakamlarla ne kadar oynasalar da enflasyon hız kesmiyor. Gerçek enflasyonu ise, çarşıya pazara çıkan herkes görüyor.

Hal böyleyken emekliye, memura, işçiye yüzde 5 zam veriyorlar dalga geçer gibi... Hem de bunu, ne iş yapacakları dahi bilinmeyen "istişare kurulu" adıyla biraraya getirdikleri eski TBMM başkanlarına yüzde 40 zam yaptıkları bir dönemde açıklıyorlar. Daha göreve başlamadan maaşlarının 18 bine çıkarılmasına tepki gösterenlere de "edepsiz" diyecek kadar da pervasızlar...

Pervasızlık, sadece ekonomi ile de sınırlı değil. Rant uğruna her yeri betonlaştırmaya devam ediyorlar. Üstelik ODTÜ gibi devrimci geleneği olan bir üniversitenin ağaçlarını keserek bunu yapmaya kalktılar. "KYK Yurdu" adı altında hem yandaşlarına peşkeş çekiyor, hem de her yerden getirecekleri gerici-faşist militanlarla ODTÜ'nün yapısını bozmayı hedefliyorlar.

ODTÜ'ye yapılan ilk saldırı değil bu. AKP yıllardır başta ODTÜ olmak üzere devrimci geleneği olan üniversitelerle uğraşıyor. Ama her defasında büyük bir direnişle de karşılaşılıyor. Bu kez de öyle oldu. ODTÜ'lüler günlerce nöbet tutarak, iş makinelerine ve polis saldırısına karşı barikat oluşturdu. Onların direnişi artan bir destekle büyüyünce, geri adım atmak zorunda kaldılar.

Sayfa 2'de sürüyor

Seçimler bitti, saldırı sağanağı başladı

ZAFER

DİRENİŞLE GELECEK!

Seçimler bitti, saldırı sağanağı başladı ZAFER DİRENİŞLE GELECEK!

Bütün bu saldırılar, 23 Haziran seçim yenilgisinin hemen ertesi günlerinde gerçekleşti. Bu yenilginin ardından AKP ve Erdoğan'ın bugüne dek yaptıklarını gözden geçireceği, aynı hataları tekrar etmeyeceği, kendilerine çekidüzen vereceği gibi pembe hayaller yayanlar, bir kez daha şapa oturdu.

Örneğin seçimlerden hemen sonra, başta damat Berat Albayrak ve Süleyman Soylu olmak üzere bazı bakanların görevden alınacağı bekleniyordu. Ama öyle olmadı. Erdoğan, kendi tabanından bile tepki alan bu bakanlara dokunmadığı gibi, sözde "bağımsız" olan Merkez Bankası Başkanı'nı görevden aldı. Ki, o başkan da yasaları değiştirme pahasına göreve getiren kendisiydi. Ama "faizleri indir dedik, indirmedik" diyerek, bir kalemde görevine son verebildi.

Böylece ekonomideki kötü gidişin "günah keçisi"ni bulmuş; hem damadını, hem de kendisini aklamış oldu! Dahası, muhalefetin beklentilerinin aksine, yasaları takmamaya devam edeceğini göstermişti.

Ayağının altındaki halının çekilmekte olduğunu farkedenden her diktatör gibi, sonu yaklaştıkça saldırganlığı da artıyor. Ülkeyi savaşa sokacak adımlar dahil her tür macerayı göze alıyor. Bir süredir ABD-Rusya arasında gidip-gelen dış politikası zaten bunun zeminini yarattı. Rusya'dan S-400'lerin gelmeye başlaması, ABD'nin yaptırımlarına ve her tür tavize açık hale getirdi.

Diğer yandan Suriye'de Esad yönetimiyle, Libya'da General Haftar'la doğrudan savaşa girişmesi, Doğu Akdeniz'de ısınan sulara dalması, bugüne dek izlenen yanlış politikaların getirdiği kritik bir aşamadır.

Bu durum, savaş tehlikesini arttırdığı gibi, ekonomik krizin daha fazla derinleşmesine yol açıyor. Sistem her açıdan tıkanmış durumda. Onun için egemen sınıflar yeni arayışlar içinde. Kitlelerin artan öfkesini düzen-içinde tutmak için de buna ihtiyaçları var. Seçim sonuçları bunun göstergesi oldu.

23 Haziran, yeni bir siyasi dönemin başlangıcı niteliğinde. AKP'nin içinden çıkacak yeni partilerden sistem tartışmalarına kadar, seçim sonrası hızlanan gelişmeler; AKP döneminin sonuna gelindiğini açıkça ortaya koyuyor.

Bunun ilk adımı olarak, Erdoğan'ı AKP'den istifa edip "tarafsız cumhurbaşkanı" olmaya

zorluyorlar. Keza "tek adam rejimi"nde bazı değişiklikler yapmasını istiyorlar. Seçim sonrası AKP'li yetkililerden "restorasyon", "revizyon" gibi sözler çıktıysa da, en azından şimdilik böyle bir değişime gitmeyecekleri anlaşıldı.

Erdoğan çeşitli hamlelerle bu geriye gidişi durdurmaya, AKP tabanında artan moral bozukluğunu gidermeye çabalıyor. 15 Temmuz'un yıldönümünü de buna vesile yaptı. Yeşilköy Havaalanı'na topladığı kitleyle halen ayakta olduğunu göstermeye ve muhalefete yüklenmeye devam etti.

Ancak Erdoğan'ın bu hamleleri onu kurtarmaya yetmeyecek. Salırganlığını arttırması, süreci hızlandırmaktan başka bir işe yaramayacak.

Seçim sonrası "her şeyin güzel olacağı"na dair iyimser bir hava pompalandığı halde, aradan geçen yaklaşık bir aylık sürede, işçi ve emekçilerin yaşamına dair değişen bir şeyin olmadığı görüldü. Aksine krizin faturası yine onların sırtına bindiriliyor...

Temel ihtiyaç maddelerinin fiyatı ikiye-üç katlanırken, işçi-memur ücretlerine yapılan yüzde 5 gibi komik zamlar, bunun ilk göstergesidir. Kamu TİS'leri bundan dolayı tıkanı. Tüpraş'ta olduğu gibi YHK eliyle işçileri düşük ücrete ve hak gasplarına mahkum etmeye çalışıyorlar. Keza kıdemi gaspetme hazırlıkları el altından sürüyor.

İşçi ve emekçiler, sendika yönetimlerini zorlayan bir eylemlilik sürecine girmeden, üzerlerine bir çığ gibi gelen bu saldırı furcasını atlatabazlar.

Aylardır direnen Cargill işçileri, mahkemeden "sendikalı oldukları için atıldılar" kararını aldırma başardı. Bu, işe geri dönmelerini sağlayacak önemli bir karardır. İşçiler bunu başarana kadar direnişlerini sürdüreceklerini açıkladılar.

Cargill işçileri, ODTÜ'lü öğrenciler, zaferin nasıl elde edileceğini bir kez daha gösterdiler. Gerçek zafer; sandıkta değil, sokakta direnerek elde ediliyor.

Okurlara...

Merhaba,

23 Haziran'da bir "seçim zaferi" yaşatıldı kitlelere. Gezi Ayaklanması'ndan bu yana öfke biriktirmekte olan, AKP hükümetine karşı tahammülü biten, ekonomik krizde bir çıkış yolu arayan herkese sandıkta bir zafer yaşatıldı. Ve bu sayede, yeniden seçimle bir şeylerin değiştirilebileceğine olan inanç pekiştirildi. Oysa o seçim zaferinin kaynağı, egemenlerin "sokak korkusu" ydu. Kitleler artık patlama noktasına gelmişti; bu defa da Erdoğan kazanmış olsaydı, kitlenin sisteme güvensizliğin sonuçları ile başedecek durumda değillerdi.

Oysa zafer sandıkta değil, sokakta kazanılır. Seçimle gelen zafer, "kontrol altında bir zafer"dir; bu nedenle de güdüktür, zayıftır, belirsizdir, her an kaybetmeye meyillidir. "Kazanım" olarak öne sürülen unsurların geri alınması kolaydır. Gerçek zafer, tıpkı ODTÜ kavaklığında olduğu gibi, direnişle, dişe diş bir mücadeleyle elde edilir. Ekonomik krizin daha da şiddetleneyeceği koşullarda, düzen partilerinin icazetlerine değil,

kendi gücümüze dayanmak, tek çözümdür.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

Düzeltilme ve özür

Geçen sayımızda yeralan "15-16 Haziran-Büyük işçi dirineşi" başlıklı yazıda, 1970 yılında hükümet ortağı olan partinin adı, Demirel'in başkanlığındaki AP (Adalet Partisi) iken, yanlışlıkla AKP diye yazılmıştır. Düzeltilir, özür dileriz.

79. Sayıda

3	Yerel seçimlerin ardından sistem tartışmaları
5	Yenilenen seçimle AKP sonunu hızlandırdı
6	Yürüyüş, Özgür Gelecek, ETHA ve HBB'ye polis baskınları
7	Cargill işçisi kazandı SETA-MİT'in gazeteci raporu
8	Mahkemede adalet yok
9	Çorlu tren kazasında ölenlerin ailelerine AYM önünde polis saldırısı
10	Türkiye Libya'da neyin savaşını veriyor
12	S-400'ler ve Rusya-ABD arasında salınmak
14	Artvin'de HES'lere hayır
15	İsviçre'de kadın hakları için büyük grev
16	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
18	Bir dönüm noktası: 23 Haziran seçimleri

Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Çağdaş Büyükbaş

Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad. No: 19/A, Erok Ap. Şişli/İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, www.proleterdevrimcidurus2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst. Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı: 79 Temmuz-Ağustos 2019, 3 TL(KDV %0)

Türkiye’de rejim değişikliği, son yılların en çok tartışılan konusu oldu. Önce cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesi; ardından “partili cumhurbaşkanı” ve “cumhurbaşkanı hükümet sistemi” adı verilen, gerçekte bir “sistem” de olmayan, onun için “tek adam rejimi” olarak kodlanan gelişmelerle, eski rejim yıkıldı; fakat yerine yenisinin de konulamadığı kaotik bir ortam oluştu.

Geçtiğimiz yıl AKP, MHP’nin de desteğini arkasına alarak “parlamentar sistem”e son vermiş ve kendi sistemine geçiş yapmıştı. Üzerinden daha bir yıl geçmeden sistem tartışmaları yeniden başladı. Özellikle **23 Haziran seçimlerinin ardından muhalefet, “tarafsız**

karıştırdı. Bir süredir Davutoğlu, Gül ve Babacan’ın seçimlerin sonucuna göre harekete geçeceği söyleniyordu. Davutoğlu seçim öncesi çeşitli yerlerde görünerek, muhalefetini açıkça ortaya koymuştu. Seçimlerden sonra Gül-Babacan ekibi ile Davutoğlu’nun ayrı çalışma yürüttükleri ortaya çıktı. Davutoğlu, Suriye politikası başta olmak üzere birçok yönden daha yıpranmış olduğundan ona karşı mesafe konmuştu.

Babacan’ın Erdoğan’la görüşerek partiden ayrılacağını açıklaması, ardından istifasını vermesi, AKP içindeki çatlağı aleni hale getirdi. Erdoğan tarafından kendisine sunulan rüşvetleri de kabul etmemesi, sırtını sağlam yerlere dayadığını gösteriyordu. Geçmişte

dahil edilmişti, Arınç, hem FETÖ’cü olmakla, hem de Gül-Babacan ekibiyle birlikte olmakla suçlanıyordu.

Erdoğan’ın bir diğer hamlesi, AKP’li milletvekilleriyle toplantılar yapmaktı. Meclisin etkisiz hale gelmesinden AKP’li vekillerin de rahatsız olduğu, bakanlara ulaşamamaktan yakındıkları söyleniyordu. Toplantıda vekillerin kendilerini “Züğürt Ağa”ya benzetmesi, içlerine düştükleri durumu ortaya koyuyor. Belli ki, eskisi gibi iş kotaramamanın ve statüko kaybının sıkıntısını yaşıyorlar. Bir diğer sıkıntıları ise, damat Berat’ın “Pelikancı” olarak bilinen grubuyla çeşitli atraksiyonlar yapması...

Erdoğan’ın ise bu toplantılarla maksadı, AKP içinden çıkan yeni parti ya da partilere olabildiğince az vekil kaptırmak. O da milletvekillerini bu yönde yokluyor ve şikayetlerini dikkate alacağı mesajı veriyor. Diğer yandan mecliste 20 milletvekili ile grup kurma hakkını 30 milletvekiline çıkartma hazırlığı yapıyorlar. Demek ki, **20 civarında milletvekilinin gidebileceği endişesi taşıyorlar.**

Bir yandan sistem tartışmaları, diğer yandan kendi içindeki parçalanma ile bunalan AKP ve Erdoğan, bu tür hamlelerle aşağı doğru gidişi durdurabilecek mi? Bataklığa düşen birinin çırpınıları, batmasını nasıl engelleyemezse, hatta hızlanmasına yol açarsa, onları bekleyen akıbet de odur.

Esasında ne yapacaklarını tam olarak bilemeyip bir o yana bir bu yana savrulmalar da yaşıyorlar. Sistem tartışmaları yoğunlaşınca, AKP’li yetkililerden sisteme dair “restorasyon”, “revizyon”, “röntgen çekimi” gibi gözden geçirme mesajları geldi. Keza seçim sonrası “kabine değişikliği” beklentisi vardı. Özellikle tepkilerin odağı durumunda ki damat Berat Albayrak ile Süleyman Soylu’nun görevden alınacağı bekleniyordu. Ama öyle olmadı.

Erdoğan, “başkaları istediğinde değil, biz gerekli gördüğümüzde değiştiririz” diyerek, kabine değişikliğini ileri bir tarihe ertelemiş oldu. Sisteme dair eleştirileri ve yeni bir referandum isteğini de geri çevirdi. Bunda Bahçeli’nin kraldan çok kralcı kesilen, sistemin delinmesi anlamına gelecek en küçük bir değişikliği bile reddeden açıklamaları etkili olmuştur. Siyasi hayatını AKP ile yaptığı ittifakla uzatan Bahçeli için, AKP’deki erime ve bir revizyon bile sonunu getireceğinden, cansiperane bir savunma pozisyonu almıştır.

Yerel seçimlerin ardından SİSTEM TARTIŞMALARI

**23 Haziran sonrası, yeni dönemin taşları-
nın birer birer döşendi-
ğini görüyoruz. Erge-
nekon davasının tam
da bu süreçte bitiril-
mesi de bununla ilin-
tilidir. Keza FETÖ’cü
olarak suçlanan kimi
aydınlara verilen ce-
zaların Yargıtay’dan
dönmesi... “Yargı
reformu” adı altında
birçok siyasi davanın
aklanarak tutuklula-
rın önemli bir kısmı-
nın serbest kalması
gündemde. Muhalefet
bu yönde bastırıyor.
Böylece klikler arası
çatışmayı yumuşat-
mak ve yeni bir
uzlaşma zemini
yaratmak isteniyor.**

cumhurbaşkanlığı” ve “eskisinden daha güçlü bir parlamenter sistem” talebini daha sık ve güçlü biçimde ifade etmeye başladı. Kılıçdaroğlu, 23 Haziran sonrası yaptığı ilk konuşmada, yeniden referandum çağrısı yaptı.

CHP’nin başını çektiği, İYİ Parti, Sadet Partisi ve HDP’nin de dahil olduğu geniş bir kesim tarafından “parlamentar sisteme dönüşmesi” her fırsatta dillendiriliyor. Aynı zamanda “yeni bir anayasa” hazırlığı yapılıyor.

Bu koroya AKP’den kopan Gül-Babacan ekibi de eklenmiş durumda. Geçmişte AKP’nin önde gelen hukukçusu Osman Can’a iki anayasa taslağı hazırlattıkları; biri Fransa’nın “yarı başkanlık” sistemine yakın, diğeri “parlamentar sistem” olmak üzere iki taslağın kamuoyuna sunulacağı ve hangisi kabul görürse ona uygun davranacakları duyuruldu.

Önümüzdeki dönemin sistem ve anayasa tartışmasının hızlanacağı ve sonuçlarıyla karşılaşacağımız bir dönem olacağı belli olmuştur.

AKP’deki çırpınılar

Seçim yenilgisi ve ardından başlayan sistem tartışmaları, AKP’nin içini iyice

Erdoğan’a yaptıkları gibi ABD-İngiliz emperyalistleri şimdi Babacan’ın önünü açıyordu. “Huzur Partisi” adı altında, Eylül-Ekim aylarında bir parti kuracakları netleşmiş gibi...

AKP’de kılıçlar çekilince, Erdoğan da, bölünmeyi önlemek, en azından kayıpları azaltmak için çeşitli ataklar yaptı, yapıyor...

Bunlardan **birincisi, Arınç başta olmak üzere eski TBMM başkanlarını (Cemil Çiçek, Köksal Toptan, Abdülkadir Aksu gibi “merkez sağ”dan transfer edilen ağır topları) “istişare kurulu” adı altında Saray’a bağlamak oldu.** 13 bin TL olarak açıklanan maaşlarını da görevlerine başlamadan 18 bine çıkararak rüşvetin miktarını arttırdı.

Buna karşın rüşvetle satın alamadığı Babacan hakkında, bakanlığı döneminde “FETÖ’cü kadrolara yer vermek”ten dava açıldı. Fakat “özgül ağırlıklı” Arınç’ın “böyle bir dava hepimizi zor durumda bırakır” uyarısı ile dava kısa sürede kapatıldı. Arınç, Erdoğan’ı da içine alan bir FETÖ soruşturması tehlikesine dikkat çekerek, hem onlara bir mesaj vermiş, hem de Babacan’ı kurtarmış oldu. Bilindiği gibi Arınç’ın damadı da FETÖ soruşturmasına

Erdoğan-Bahçeli ikilisinin daha ne kadar birlikte hareket edecekleri ise, meçhuldür. Zaten AKP'nin parçalanıp meclis aritmetiği değiştiğinde, MHP'nin sayısı da onlara yetmeyecek, dolayısıyla ihtiyacı da kalmayacaktır.

Muhalefet, Erdoğan'ı "tarafsız cumhurbaşkanı" konusunda ikna etmeye çalışıyor. Hatta "ABD tipi bir başkanlık sistemini de tartışmaya hazırız" diyerek, daha yumuşak bir geçişe zorluyor. Erdoğan, şimdi bu isteklere direniyor, ancak yarın üzerindeki basınç arttığında, ya bunlara razı olacak, ya da her şeyi kaybetmekle karşı karşıya kalacak.

Yeni bir dönemin başlangıcı

Sistem tartışması, 23 Haziran seçimlerinin ardından egemenlerin yeni bir siyasi dönemi başlatma girişimlerinin en önemli halkalarından biri.

"Türk tipi başkanlık" dedikleri, ama hiçbir yönetim formuna uymayan; anayasayı çiğnemekte, yasaları uygulamamakta bir beis görmeyen; kural tanımaz, keyfi bir yönetim şekli, daha fazla sürdürülemez hale geldi. Her ne kadar AKP'li yıllar boyunca emperyalistler ve işbirlikçi burjuvalar karlarına kar kattılsa da, gerek ekonomik kriz, gerekse bölgesel dengelerdeki değişim, aynı şekilde yürümeyi imkansız kılıyor. Kitlelerin AKP-Erdoğan yönetimine duydukları öfkenin, düzen sınırlarını zorlaması da, bu değişimi zorunlu kılan en önemli noktalardan biri.

Bütün bu koşullar düzen-ici bir değişimi kaçınılmaz hale getirdi. Yeni partiler ve liderlerle bir vitrin değişikliği gerekiyor. Bunun için CHP'de İmamoğlu ile bir yenilenme, Babacan ile AKP'yi parçalama ve yeni bir parti yaratma çabalarına hız verdiler. Keza Kürt hareketini sisteme daha fazla entegre etmeyi planlıyorlar. HDP'nin CHP ile artan ilişkisi, bu planın bir parçası. Demirtaş'ı da bu sürece eklediklerinde, genç ve yeni yüzlerle Türkiye siyasetini canlandırmış olacaklar. Eski siyasetçiler dönemini kapatıp yeni bir jenerasyonla yeni bir dönemi başlatacaklar.

Böyle bir değişim, varolan sistemle başarmaz. Onun için bu ne idiği belirsiz sisteme en kısa zamanda son vermek istiyorlar. Birçok emperyalistin hegemonya kurmak için uğraştığı, onlarla bağlantılı olarak çeşitli kliklerin güç savaşı verdiği bir ülkede, "başkanlık sistemi" de işlemez. Bu koşullarda burjuvazinin tercihi, her kesimin gücü oranında pay sahibi olabileceği parlamenter sistem oluyor. Güçlü parlamento ve koalisyon hükümetleri, en uygun düşen biçim olarak öne çıkıyor. Bu aynı zamanda kapitalist sistem içindeki en demokratik görüneni olduğu için, kitleleri yönetme açısından da bir avantaj sağlıyor.

Haziran 2016 tarihinde dergimizin 52. sayısında "Türkiye'de başkanlık sistemi neden hayata geçemiyor" başlıklı bir yazı yazarak bu konuyu ayrıntılı biçimde işlemiştik. Üstelik, başkanlık sistemi tartışmalarının hız kazandığı, bu sistemi hayata geçirmek için adımların atıldığı, tüm kesimlerin başkanlık sisteminin

hayata geçeceğine inanmaya başladığı bir dönemde yazmıştık bu yazıyı. Başkanlık sisteminin resmileşmesinin üzerinden bir yıl geçmeden, sistem tartışmalarının başlaması, bu tespitimizi haklı çıkardı.

23 Haziran sonrası, yeni dönemin taşlarının birer birer döşendiğini görüyoruz. Ergenekon davasının tam da bu süreçte bitirilmesi de bununla ilintilidir. Keza FETÖ'cü olarak suçlanan kimi aydınlara verilen cezaların Yargıtay'dan dönmesi... "Yargı reformu" adı altında birçok siyasi davanın aklanarak tutukluların önemli bir kısmının serbest kalması gündemde. Muhalefet bu yönde bastırıyor. Böylece klikler arası çatışmayı yumuşatmak ve yeni bir uzlaşma zemini yaratmak isteniyor.

Sonuçta egemen sınıflar, "yönetememe krizi"ni bir biçimde çözme çabası içindeler. Erdoğan tarafından 31 Mart sonrası dillendirilen

"Türkiye ittifakı" yani "milli mutabakat" hükümetinden, AKP'de bölünme sonrasında şekillenecek oluşumlarla yeni bir hükümet kurmaya kadar, pek çok seçenek masalarında. Bu şekilde ekonomik krizin faturasını da işçi ve emekçilere daha rahat yükleyebileceklerini düşünüyorlar.

Bunlar egemenlerin planları... Neyi ne kadar yasma geçirecekleri, sadece onların istekleriyle olmayacak. Her zaman olduğu gibi sınıf mücadelesi başta olmak üzere güçler dengesi belirleyecek.

Parlamenter değil sosyalist sistem!

Başkanlık sistemi tartışmaları başladığından bu yana, düzen muhaliflerinden bazı "sol"culara kadar geniş bir kesim, "parlamenter sistem" in nimetlerini saya saya bitiremediler. Bir de Erdoğan'ın "Türk tipi başkanlık"la getirdiği keyfi yönetim tarzı, "eski"yi aratır hale gelince; parlamenter sistem "badem gözlü" oldu; bir kurtuluşmuş gibi savunulmaya başladı.

Parlamenter ya da başkanlık, yarı başkanlık; hepsi kapitalist sistemin yönetim biçimleri. Ülkenin ve dönemin koşullarına göre, bunlardan birisini tercih ediyorlar. Sistem değişikliği, kapitalist sömürü ve baskıyı ortadan kaldırmıyor. Aksine ona en uygun zemini sunuyor.

Onun için işçi ve emekçilerin çıkarı; kapitalizmin şu ya da bu sisteminde değil, tamamen ortadan kaldırılmasındadır. O, egemenler arasında süren böyle bir tartışmanın tarafı olamaz. Onun taraf olacağı tek sistem; sömürsüz, savaşırsız, sınıfsız bir sistemdir. Bunun da yolu işçi sınıfının önderliğinde gerçekleşecek devrim ve sosyalizmden geçmektedir.

Sivas katliamı protesto edildi

2 Temmuz 1993'te, Sivas'ta Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nce yapılan ve 4 gün süren şenliklere katılmak üzere şehre davetli giden 33 aydın, yazar, halk ozanı, düşünür ve sanatçı, Sivas şehir merkezindeki Madımak otelinde, 15 bin kişilik canı bir grup tarafından katledildi. Katliamın yıldönümünde, Sivas başta olmak üzere birçok kentte anma etkinlikleri yapıldı, devlet eliyle yapılan katliam protesto edildi.

30 Haziran günü İkitelli'de, 2 Temmuz anması yapıldı. PDD'nin de içinde yer aldığı eylem, akşam saat 8'de Cemevi'nin önünde başladı. "2 Temmuz Sivas şehitleri ölümsüzdür – İkitelli Halkı" pankartının arkasında kortej oluşturan kitle "Sivas'ı unutma, unutturma", "Sivas şehitleri ölümsüzdür", "Faşizme karşı omuz omuza", "Sivas'ı yakanlar AKP'yi kuranlardır" sloganları atarak yürüşe başladılar. Yürüyüş kolu ilerledikçe katılım artı. Ara ara durularak katliamı kınayan, teşhir eden konuşmalar yapıldı, halk eyleme çağrıldı.

Yaklaşık 1 kilometre yüründükten sonra Ali İsmail Korkmaz Parkı'nda basın açıklaması yapıldı. Yapılan basın açıklamasında, katliamın faillerinin yargılanmadığı, dönemin başbakanı, Sivas valisi ve emniyet müdürünün katliamcıları sahiplendikleri, katliamda sorumlu olanların AKP'yi kurdukları belirtildi. Katliamın hesabı sorulacağı vurgulandı.

Basın açıklamasından sonra Semah ekibinin gösterisi ve Grup Yorum'un müzik dinletisi gerçekleştirildi, ardından program sonlandırıldı.

Yenilenen seçimle AKP SONUNU HIZLANDIRDI

31 Mart seçimlerinde İstanbul'u kaybettiği halde, seçimin yenilenmesini dayatan AKP, adeta kendi ayağına kurşun sıktı. Yıllar sonra en büyük seçim hezimetini İstanbul'da yaşadı. İki ay önce-sinde aradaki oy farkı 13 bin civarındayken, şimdi 800 bini aştı.

31 Mart seçimleri sonrasında “bir dönemin sonu” demiştik. Seçim sonuçlarının AKP için “sonun başlangıcı” niteliği taşıdığını, bunu durdurma çabalarının ise işe yaramayacağını belirtmiştik. İki aylık gelişmeler bile, bunu kanıtladı.

Seçim sonuçlarını değiştirmek için her yolu denediler. Başaramayınca “yeniden seçim” dediler. Önceki yıllarda yaptıkları gibi çeşitli atraksiyonlarla kazanabileceklerini sandılar. Ve bu süre zarfında Öcalan'ı devreye sokmak dahil birçok yola başvurdular. Fakat dönem değişmişti. İç ve dış koşullar farklılaşmıştı. Daha önceki sayılarımızda da ifade ettiğimiz gibi, “akan suyla iki kez yıkanmak” mümkün değildi.

Neler değişti?

Değişimin ana unsuru her zaman iç dinamiklerdir. Bir başka ifadeyle, iç çelişkiler belirleyicidir. Dış koşullar ise, bu değişimi hızlandırır veya yavaşlatır. Elbette etkileyici olur ve kimi zaman içiçe girerek birbirini tetikler. Ama her halükarda değişimin asli faktörünü iç koşullarda aramak gerekir.

Egemenler, bu gerçeği her zaman çarpıttılar. Dış koşulları öne sürer ve tüm gelişmeleri ona bağlarlar. AKP ise bunu ifrada vardırıştır. Özellikle seçim dönemlerinde sürekli “dış düşmanlar” yaratmış ve yaşanan tüm olumsuzlukları “dış mihraklar”la açıklamıştır. Şimdi de bunu yapmak-tadır. Oysa “dış mihrak” olarak kodladıkları ABD veya AB, AKP'yi AKP yapan emperyalist odaklar-dır. Bugün bu odaklarla çelişkileri artmışsa, AKP'nin miadını doldurmuş olmasındandır.

Dolayısıyla **değişimin başına, kitlelerin artan hoşnutsuzluğunu koymak gerekir. Bunun başında da ekonomik kriz gelmektedir.** İşsizlik, cumhuriyet tarihinin en üst rakamlarına tırmanmıştır. Asgari ücret, açlık sınırının altına düşmüştür. Kitlelerin alım gücü öylesine azalmıştır ki, son aylarda gıda tüketiminde bile ciddi bir azalma görülmektedir.

Kriz sadece ekonomiyle de sınırlı değildir.

AKP dönemi ah-laki çöküş dö-ne-mi olmuştur aynı zamanda. Kadına yönelik şiddetteki tırmanış, çocuk istismarındaki artış bunların sonuç-larıdır. Eğitimden

sağlığa hemen her alanda büyük bir yıkım sözko-nusudur. Dahası bu koşulların düzeleceğine dair en küçük bir emare, bir umut da yoktur.

AKP, uzunca bir süredir baskı ve şiddetle yönet-meyi sürdürmeye kalktı. Esasında **Gezi direnişin-den bu yana kitle desteğini adım adım kaybet-tiği halde, seçim hileleriyle işbaşında kalmaya**

Elbette sonucu belirleyen seçim değil; yaşanan çok yönlü kriz, bu duruma kitlelerin artan öfkesi ve artık AKP'nin yönetemez hale gelmesidir. Sis-tem açısından tehlike çanlarının çaldığı noktada, böyle bir “nefes borusu”na ihtiyaç duyulmuştur. CHP'nin eskisinden farklı tutumu da, İmamoğlu'nun “hakkını arayışı” da bununla bağlantılıdır. Yoksa so-run, Muharrem İnce'nin “gevşekliği”, hatta “içkiciliği”, İmamoğlu'nun ısrarcılığı vb. değildir. Her dönem kendi “kahramanını” yaratır. Her döneme uygun politikacı tipi ortaya çıkar. Unutmayalım, bugün İma-moğlu için dizilen methiyeler, 20 yıl önce Erdoğan için yapılmıştı.

devam etti. Ama gerçekte kaybettiğini kendisi de, düzen muhalefeti de biliyordu. Keza arkası-nı dayadığı emperyalist odaklar da bu durumun farkındaydılar. Buna karşın AKP'nin “uzatmaları oynaması”na göz yumdular. Çıkarları doğrultusun-da kullandılar da.

Ancak bunun da bir süresi vardı. Nitekim onun sonuna gelindi. Çünkü **kitleleri sadece zor yoluyla uzun süre yönetebilmek mümkün değildir. Kitle desteğini yitiren, onun rızasını alamayan yönetimler devrilmeye mahkumdur. AKP de kitleleri yönetme kabiliyetini son yıllarda iyice yitirmişti.** Esasında çok fazla bile kaldı. Cumhuri-yet tarihinde, kuruluş dönemi dışında en uzun süre işbaşında kalan parti oldu. Bunu da bölgemizde süren emperyalist savaş konjonktüründe başara-bildi.

AKP'nin işbaşına geldiği dönem, ABD'nin Irak işgaliyle “Büyük Ortadoğu Projesi”ni haya-ta geçirmeye çalıştığı dönemdir. ABD; Irak'tan Afganistan'a, Libya'dan Suriye'ye kadar, bölgedeki her girişiminde AKP'yi kullanmıştır. Suriye savaşı ise, neredeyse tamamen Türkiye üzerinden yürü-tülmüştür. Ve bunun her tür yükü Türkiye halklarına yıkılmıştır. Milyonlarca sığınmacı, cihatçı terör örgütleri ile karşı karşıya kalan halk olmuştur.

Bir yanda içeride artan yoksulluk, işsizlik, ahlaki çöküntü; diğer yanda tüm komşularla kavgacı, savaş kışkırtıcı dış politika ve bunun halklara yan-sıyan yönleri, AKP'nin kitle desteğini iyiden iyiye eritmiştir.

Seçim sonuçları,

halkın artan öfkesinin göstergesidir

Gerek 31 Mart, gerekse de 23 Haziran seçimi-nin sonuçları, halkın AKP-MHP blokuna karşı artan öfkesini ortaya koymuştur.

Devletin tüm imkanlarının seferber edildiği, her tür yalan ve demagojiye başvurulduğu, baskı ve tehdidin eksik olmadığı koşullarda böyle bir sonu-cun ortaya çıkması, kitlelerin tepkisinin ne denli büyüdüğünü göstermektedir.

Bu, ne İmamoğlu'nun kişisel başarısı, ne de CHP ve “millet ittifakı”nın “doğru seçim stratejisi”nin sonucudur. Böyle gösterenler, hem kitlelerin öfkesini ve gücünü gözardı etmekte, hem de düzen muhalefetine bugüne dek yaptıklarını unutturmak istemektedirler.

Oysa 7 Haziran 2014 seçim-lerinden itibaren AKP her se-çimde kaybediyordu. Ama her defasında çeşitli hilelerle ka-zanmış görünüyor, muhalefet de bunu kabulleniyordu. Öyle ki, anayasa referandumunda Erdoğan'ın “atı alan Üsküdar'ı geçti” veciz sözüyle hırsızlığını açıkça ilan etmesine rağmen, muhalefet yine boyun eğdi. Seçim hileleri ayyuka çıktığı ve her seçim öncesinde yapılan yasa değişiklikleri ile her şey

AKP'nin işine yarayacak şekilde düzenlendiği halde, sadece şikayet etmekle yetindiler.

Bu durum artık gına getirdi. **Halk hem seçim yorgunu oldu, hem de muhalefetten ve seçimlerden umudunu kesmeye başladı. Elbette bu, düzen açısından tehlikeli bir gidişe işaret ediyordu. Düzensizden hiçbir beklentisi kalmayan kitlelerin isyan etmesinden korkuluyordu.** Sadece AKP-MHP blokundan değil, her tür düzen partisinden kopuş, sistem açısından büyük bir tehdit içeriyordu çünkü. Bu durumu daha fazla sürdürmelerine imkan kalmamıştı.

Muhalefet partileri ve adaylar da ona göre hazırlandı. **Son seçimlerde CHP ve diğer muhalefet partilerinde görülen değişiklik, bunun bir sonucudur. İlk kez CHP tüm kadroları ile çalışmış, avukatlar başta olmak üzere her kesimle ittifak halinde seçimlere yüklenmiştir.** Ve tabi ki, bunun sonuçları da alınmıştır. Esasında bu tablo, daha önceki seçimleri neden kaybettiğinin de göstergesidir.

Elbette sonucu belirleyen seçim değil; yaşanan çok yönlü kriz, bu duruma kitlelerin artan öfkesi ve artık AKP'nin yönetemez hale gelmesidir. **Sistem açısından tehlike çanlarının çaldığı noktada, böyle bir "nefes borusu"na ihtiyaç duyulmuştur. CHP'nin eskisinden farklı tutumu da, İmamoğlu'nun "hakkını arayışı" da bununla bağlantılıdır.** Yoksa sorun, Muharrem İnce'nin "gevşekliği", hatta "içkiciliği", İmamoğlu'nun ısrarcılığı vb. değildir. **Her dönem kendi "kahramanını" yaratır. Her döneme uygun politikacı tipi ortaya çıkar. Unutmayalım, bugün İmamoğlu için dizilen methiyeler, 20 yıl önce Erdoğan için yapılmıştı.**

Sabahattin Ali, "İçimizdeki Şeytan" adlı eserinde, **bir halkın çaresizlik içinde sürüklendiği ve bir şeylere sarılmak istediği dönemlerde "sahte peygamberler" in türediğini ve bu koşulların ona zemin yarattığını söyler.** Burjuvazi de kendi yarattığı yoksulluk ve çaresizliği "sahte kahramanlar" yaratarak, halkın öfkesinden kurtulmaya kalkar. Bugün de yapılan budur.

Yeni bir siyasal dönem başlıyor

31 Mart seçimleri, AKP-MHP blokuna önemli bir darbe vurmuş ve bir dönemin sonuna gelindiğini duyurmuştu. 23 Haziran seçimleri ise, bu gerçeği teyit etmekle kalmadı, artık yeni bir siyasal döneme girildiğini ilan etti.

Henüz İmamoğlu seçim zaferini duyurmadan, Binali Yıldırım'ın yenilgiyi kabul eden açıklaması, Erdoğan'ın ortadan kaybolması, bu yeni dönemin ilk işaretleriydi. Ne Anadolu Ajansı'nın şaibeli seçim sonucu bildirimleri, ne YSK'nın tutarsız açıklamaları, hiçbirini yoktu.

Ve daha seçim sonuçları duyurulmadan, "erken seçim" tartışmaları başlamıştı bile. **Daha önce CHP'nin hatalarını sayıp döken ve ona akıl veren "ekran uzmanları" şimdi AKP'nin hatalarını sıralıyor ve ona akıl veriyordu. Bir anda roller, konumlar değişmişti!**

Elbette bu "bir an"lık değişim değildi. Halk açısından yılların birikimiydi. Burjuva gazeteciler ve akademisyenler açısından ise, rollerinin bir gereği idi. AKP'ye eleştiri salvosunun artarak devam edeceği bir döneme girildi artık. AKP içinde de kimi değişikliklerin gündeme geleceği kesin.

Ancak ne Erdoğan'ın üslup değiştirmesi, ne kimi bakanları görevden alması, AKP'ye dönük öfkeyi yatıştırabilir ve geriye gidişi durdurabilir. **Erken seçim kaçınılmaz olacaktır. Ve "cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi" adını verdikleri bu ucube sisteme son verilecektir.** Zaten bu sistem oturmamış ve tutmamıştır. Önümüzdeki dönem yeni bir anayasa tartışması başlayacak, yeniden "parlamentar sistem"e dönüş hazırlığı yapılacaktır.

AKP'nin ne idüğü belirsiz sistemi karşısında "parlamentar sistem" bir kurtuluşmuş gibi sunulmaya başladı. Burjuvazinin iktidarda olduğu hiçbir sistem, halkın sorunlarını çözemez ve ona umut ettiği "güzel günler"i sunamaz. **"Gündüzleri sömürülmeyen / Geceleri aç yatılmayan / Ekmek ve hürriyet günleri"** ancak işçi ve emekçilerin iktidarıyla, yani devrimle gelecektir. Boş hayallere kapılmamak ve halkı bu yönde uyarmak, bu dönemin en önemli görevidir.

Erdoğan, 23 Haziran'da halkın muhalefete bir "Osmanlı tokadı" atmasını istemişti. Ancak halkın şiddetli tokadıyla sarsılan kendisi oldu.

Halkın bir yumruk olup sistemin tümüne vurmasıyla, halk demokrasisine ve özgürlüğe ulaşılacaktır. İşte o zaman "sahte peygamber" dönemi sona erecek, halkın içinden çıkan gerçek kahramanlar olacaktır.

24 Haziran 2019 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

Yürüyüş, Özgür Gelecek, ETHA ve HBB'ye yönelik polis baskınlarını kınıyoruz

Haziran ayı ortalarında Yürüyüş ve Özgür Gelecek gazetelerine, Etha haber ajansına ve Halkın Hukuk Bürosu'na baskınlar düzenlendi. Baskınlarda onlarca devrimci, avukatlar ve gazete çalışanları gözaltına alındı.

13 Haziran günü ise Özgür Gelecek gazetesinin Bursa irtibat bürosuna yapılan baskında, muhabirler Sevda Erkılınç, Togay Okay ve Hüseyin Camkırın gözaltına alındı. Baskın sırasında büroda bulunan bütün materyallere de el konuldu.

14 Haziran günü Sultangazi Fevzi Çakmak Caddesi'nde bulunan Yürüyüş Dergisi'ne öğle saatlerinde baskın düzenlendi. Baskında, İçişleri Bakanlığı'nın "Arananlar" listesinde yer alan Ali Aracı, Merve Kurt, Ümit Çimen'in binadaki gizli sığınakta bulunduğu iddia edildi. Yürüyüş gazetesi çalışanı Yılmaz Viraner ile birlikte Ali Aracı, Merve Kurt ve Ümit Çimen, Vatan-Emniyet Binası'nda 5 gün gözaltının ardından çıkarıldıkları mahkemede "DHKP-C üyesi olmak" suçlamasıyla tutuklandılar.

Atılım gazetesinin eki olan İstanbul Sokakta gazetesini dağıtan 4 kişi 15 Haziran günü Maltepe'de gözaltına alındı. Aynı gün Etkin Haber Ajansı'na (ETHA) polis baskını düzenlendi ve 7 çalışanı gözaltına alındı. Baskın sırasında etha10.com internet sitesi de erişime kapatıldı. ETHA yaptığı açıklamada editörler İsmine Temel, Deniz Bakır, Serdar Işık, muhabirler Havva Çuştan, Ozancan Sarı, ETHA çalışanı Mehmet Acettin ve Ceylan Yayınları çalışanı Gülçin Aykul için 4 gün gözaltı süresi verildiğini duyurdu. 19 Haziran günü Çağlayan Adliyesi'ne getirilen ETHA çalışanları, adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı.

20 Haziran günü bu defa baskının adresi Çağlayan'daki Halkın Hukuk Bürosu (HHB) oldu. HHB'nin açıklamasına göre, baskında avukatlar Ayşegül Çağatay, Nadide Özdemir, Görkem Ağdede ve Ebru Timtik, avukatlardan birinin kardeşi olan Özhan Aslan, büronun sekreteri Gülser Sarıgül ve müvekkilleri Kamile Kayır gözaltına alındı. Açıklamada, büronun son iki yılda dördüncü kez polis baskınına maruz kaldığı belirtildi. Ayrıca HBB avukatlarının büyük çoğunluğu tutuklandı, cezaevlerine konuldu.

Gazete bürolarına ve hukuk ofisine yapılan polis baskınları, "basın özgürlüğü", "demokrasi", "hukukun üstünlüğü" kavramlarının, faşist diktatörlük koşullarında göstermelik olduğunu bir kere daha gösterdi. Muhafif gazetecilik yapan bütün kesimler, muhafif avukatlar, devrimci mücadelenin bir parçası olan tüm kesimler AKP hükümetinin pervasız saldırılarına maruz kalıyor.

Yapılan baskınları kınıyoruz, bu saldırıların devrimci mücadelenin gücü karşısında sonuçsuz kalacağını bir kere daha ifade ediyoruz.

Cargill işçileri işe iade davasını kazandı

Bursa'da kurulu Cargill fabrikasında çalışan 14 işçi, Tek Gıda-iş sendikasında örgütlendikleri için işten atılmış ve direnişe geçmişlerdi. 449 gün süren direnişin ardından, işçiler işe iade davasını kazandılar.

Cargill, 1999 yılında Bursa Orhangazi'de kurulan ABD merkezli gıda devi. Nişasta bazlı şeker ve hayvan yemi üretimi yapıyor. GDO'lu şeker üretiminin Türkiye'deki en önemli adresi.

Cargill'de 2002 yılından bu yana sendikalaşma mücadelesi veriliyor. Bu işçilerden 14'ü geçen yıl Cargill patronları tarafından işten atılınca, direnişe geçmişlerdi. İşçiler, işe geri alınmak için mahkemeye de dava açmışlardı.

10 Temmuz günü Orhangazi Adliyesi'nde karar duruşması yapıldı. Duruşmada, işçilerin işten çıkarılmasının ekonomik nedenlerle değil, sendikal örgütlenme nedeniyle olduğu tespit edildi. Bunun üzerine, işçilere işe geri dönme hakkı doğdu. Bu karar üzerine Cargill patronlarının 20 gün içinde fabrikada işbaşı yaptırması gerekiyor.

Böyle bir kararın verilmiş olması, Cargill direnişinin başarisidir. Yanı sıra tüm işçi sınıfı adına elde edilen bir kazanımdır. Bugüne dek sendikalı olmak istedikleri için atıldıkları halde, mahkemeler patronlar lehine kararlar alabilmişti.

Karar sonrasında konuşan Tek Gıda-iş Sendikası uzmanı Suat Karlıkaya, "Cargill yönetimi kararı temyize götürmek gibi bir adım atar, ya da sadece parasal tazminatı ödemekle yetinmeye çalışırsa, biz de İstanbul'a gider, Cargill genel merkezinin önünde yatarız. Biz anayasal hakkımızı kullandık, bu yoldan vazgeçmeyeceğiz" açıklamasını yaptı.

Cargill işçileri daha önce de İstanbul'a gelmişler, fakat polis engeliyle karşılaşmışlardı. İşe geri alınana dek direnişlerini sürdüceklerini söyleyen Cargill işçilerini yalnız bırakmayalım!

17 Haziran 1984'te ölüm orucundan yitirdiğimiz ihtilaci komünist önder M. Fatih Öktülmüş'ün ölüm yıldönümünde, afiş, sticker ve şablonları yapıldı. Fatih'in gülümseyen ve denetleyen gözlerle bakışı, yaygın biçimde duvarlara işlendi. Ayrıca 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin yıldönümünde de 15-16 Haziran afişleri yaygın biçimde yapıldı.

SETA-MİT'in gazeteci raporu

SETA adlı strateji kuruluştur, 8 Temmuz günü "Uluslararası Medya Kuruluşlarının Türkiye Uzantıları" adıyla bir raporu kamuoyuna açıkladı. Yabancı basın kuruluşlarının Türkçe yayın yapan bölümlerinde çalışan gazetecileri hedef alan bir rapordur bu. "Uzantı" dediği gazeteciler hakkında kroki hazırladılar, "suç ağıları" çizdiler; internet paylaşımlarını dosyaladılar; yazdıkları yazıları, yaptıkları haberleri "suç unsuru" olarak listelediler. Bu gazetecileri açıkça "casus" olmakla suçladılar.

Tek tek kişiler olarak hangi gazetecinin, hangi siyasetçinin, hangi yardım kuruluşu çalışanının "casus" olduğunu bilmemiz mümkün değildir elbette. Ancak SETA'nın hazırladığı raporun amacı da "casus"ları tespit etmek değil! Buradaki amaç, basın üzerindeki baskı ve kuşatmayı artırmak, gazetecileri korkutmak, sindirmektir. Korkutamadıkları gazeteciye de gözetimine alacaklarının ilanıdır.

SETA adlı kuruluşun ne olduğuna bakmak, raporun hedefini daha net ortaya çıkarıyor zaten. AKP'nin medyayı ele geçirme operasyonunun bir parçası olarak kurulmuş bir vakıf SETA. Kurucuları arasında, şimdi cumhurbaşkanı sözcülüğünü yapan İbrahim Kalın da var. Söz konusu raporun ise siyasi bir çalışma olmadığı ortada. Üslubu, kullanılan kavramlarıyla, bir MİT raporu olduğu anlaşıyor. Gerçekte MİT tarafından hazırlanmış, üzerine SETA logosu eklenip piyasaya sürülmüş bir rapor. Ya da MİT'in gözetim listesi denebilir. Eğer yoğun bir tepki gelmemiş olsaydı, birkaç gün içinde bu gazetecilere dönük operasyonların başlaması işten değildi.

Medyanın büyük bir bölümünün AKP tarafından ele geçirilmiş olduğu biliniyor. "Havuz medyası" olarak da bilinen gazete ve televizyonların toplam medyanın yüzde 90'ını oluşturduğu da... Ancak bu gazete ve televizyonları izleyen, okuyan yok! Yayınları inandırıcılığını ve güvenilirliğini kaybetmiş durumda, kitlelerde karşılık bulmuyor.

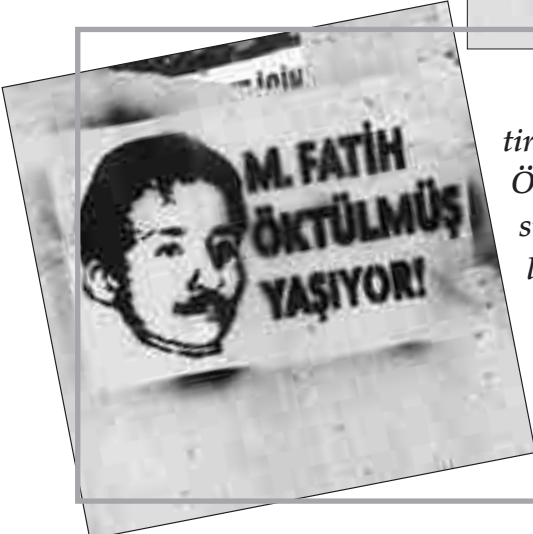
"Havuz" kanallarında saatlerce yer verilen Binali Yıldırım, 23 Haziran seçimleri öncesinde "sesimi duyuramıyorum, kendimi ifade edemiyorum" derken bir gerçeğe işaret ediyordu. Sayıları son derece az olsa da, Erdoğan'a muhalif bir yayın çizgisi izleyen, ya da en azından "yandaş" olmayan yayınlar ve yabancı medyanın Türkçe yayınları, "havuz" medyasından çok daha etkili çünkü.

SETA raporuyla amaçlanan; Erdoğan'a karşı yayın yapan tek bir basın-yayın organının kalmamasıdır. MİT raporu ortaya serilsin, korkan korksun saf değiştirsin, korkmayan gözetimine alınsın, tutuklansın, saf dışı bırakılsın!!!

Bugüne kadar yaptıkları da bu değil miydi zaten. AKP döneminde başta devrimci-demokrat gazeteciler olmak üzere yüzlerce gazeteci hapse atıldı, onlarca gazete-dergi-televizyon kapatıldı, hatta çoğunun mal varlığına el konuldu. Özellikle devrimci-demokrat yayın organlarında yazılan yüzlerce yazı için soruşturma açıldı. Dergimizin yazı işleri müdürü de dahil olmak üzere birçok devrimci gazeteci tutuklandı. Halen yüzlerce gazeteci, hapishanelerde yatıyor.

Burjuva basından bile onlarca gazeteci meslekten atıldı, ayrıldı, bazıları yabancı medya organlarında yer buldu, bazıları ise tamamen işsiz kaldı.

Bugün saldırının artık yabancı medyada çalışan Türkiyeli gazetecilere kadar uzanmış olması, artık bu dönemin sonunun geldiğini yeni bir göstergesidir.

3 mahkeme 3 karar:

Mahkemede “adalet” yok

Çorlu'da yaşanan tren kazasında ilk duruşmada ailelere saldırı gerçekleştirildi; Aladağ'daki yurt yangını üzerine açılan davada karar açıklandı; Ankara'da yaşanan tren kazasında ise bilirkişi raporu çıktı.

Üstüste gelen bu üç mahkeme, bir gerçeği bir kere daha yüzümüze çarptı: İnsan hayatının hiç değeri yok ve bu düzenin mahkemeleri, bu katliam düzenini yargılamıyor!

Herbiri bir katliam

Çorlu'da 8 Temmuz 2018 tarihinde bir tren kazası meydana gelmiş ve 25 kişi hayatını kaybetmişti. Kazanın sorumlusu olarak öncelikle “yağmur” suçlandı. O gün fazla yağmıştı ve menfez ile rayların arasındaki toprağın akmasına, rayların altının boşalmasına neden olmuştu. Diğer sorumlular ise TCDD çalışanlarıydı. Dört TCDD personeli, “görevlerini ihmal ederek”, “taksirli ölüme ve yaralanmalara” neden olmuşlardı; mahkemede yargılanıyorlardı.

Her zamanki gibi suç birilerinin üzerine atılmış, “sorumlular” bulunmuştu. Onlar yargılanacak, cezalarını alacak, sistem ise işlemeye devam edecekti.

Oysa gerçek sorumlu devletti. Özelleştirme politikaları sonucunda demiryollarında güvenlik ve denetim azaltılmış, alınması gereken önlemler alınmamış, personelin çalışma koşulları ve süreleri ağırlaştırılmış; böylece “kaza” adı verilen katliam göz göre göre gelmişti. Yani asıl sorumlular Ulaştırma Bakanlığı başta olmak üzere, özelleştirme kararlarının arkasında bulunan, demiryollarını sermayeye peşkeş çekecek tüm yasalara imza atan, Cumhurbaşkanı'na kadar uzanan hükümet görevlileriydi.

Ankara'da 13 Aralık 2018'de meydana gelen ve 9 kişinin hayatını kaybettiği tren kazası için de aynı koşullar sözkonusuydu. Soruşturamada görevlendirilen bilirkişilerin hazırladığı rapora göre; “kaza” adı verilen katliamın temel sebebi, yolun imalatının vakitinde bitmeden, proje tamamlanmadan ve gerekli zaman tanınmadan trenin işletmeye açılmasıydı. Bilirkişi raporu, devletin sorumluluğunu doğrudan ortaya koyuyor. Kazanın basitçe “makine hatası” değil, özelleştirme politikalarının sonucu olduğunu gösteriyor. Ancak mahkemenin bu raporu ne kadar dikkate alacağı belirsiz.

Bir diğer katliam ise Adana'nın Aladağ ilçesindeki kız öğrenci yurdunda 29 Kasım 2016 tarihinde çıkan yangında yaşanmıştı. Yangında 10'u öğrenci toplam 12 kişi hayatını kaybetmişti. Bu da doğrudan devletin sorumluluğu altında olan bir katliamdı.

Köylerdeki ilkokulları ve ortaokulları kapatan devlet, köy çocuklarına iki seçenek sunuyordu: “Okumamak” ya da “İlçedeki okulda okumak için ailesinden ayrılarak yurttaki kalmak”. Başlangıçta devlet yurtlarına bırakıldı bu çocuklar. Sonrasında

devlet yurtları çeşitli bahanelerle peşpeşe kapatıldı; ilçe milli eğitim müdürlükleri, ailelere tarikat yurtlarını adres gösterdi. Çocuğunu okutmak isteyen aileler, bu tarikat yurtlarına mahkum edildiler. Yurtlar denetimsiz, kuralsız, sağlıksız ve yetersizdi. Bir yangın, 10 kız çocuğunun canını aldı.

Sonrasında katledilen kız çocuklarının yoksul ve çaresiz ailelerini satın almak için çok çaba harcadılar. Ancak aileler dik durdu. Onların ısrarlı çabaları sonucunda, 4 Temmuz günü karar aşamasına gelen mahkemede, yurt yetkilileri ile birlikte ilçe milli eğitim müdürlüğünün eski görevlilerine de, sınırlı cezalar verildi. Oysa bu yeterli değildi. Eğitimi tarikatlara teslim eden hükümet asıl sorumluydu.

Sistemin bekasını koruyan mahkemeler

Katliamlar açık, sorumlular bellidir. Yaşanan katliamların sebebi, sermayenin kar hırsı ve sermayenin çıkarları doğrultusunda devletin aldığı kararlardır. Özelleştirme politikaları da bunun bir parçasıdır, bitmeyen yolların, köprülerin, havaalanlarının açılması da, denetimsiz iş yapılması da, işçilerin çalışma koşullarının ağırlaştırılması da, eğitimin tarikatlara terk edilmesi de...

Bütün bunlar, katliamları hazırlayan koşulların devletin bilinçli olarak attığı adımlarla gerçekleştiğini göstermektedir.

Benzer durumları daha önce Soma'da madenci katliamında, Torunlar İnşaat'ta ve sayısız işçi cinayetinde görmüştük. Her birinde, birinci dereceden sorumluluk devletin yasa ve uygulamalarıyla idi.

Devletin rolü, katliamlar sonrasında yaşanan mahkeme süreçlerinde de açıkça görülmektedir. Çorlu tren katliamında ailelerin Anayasa Mahkemesi önünde biber gazlı saldırıya uğraması çarpıcıdır. Yine Çorlu'da, ilk mahkemede ailelere

açıkça yıldırma politikası uygulanması, mahkeme heyetinin sudan sebeplerle davadan çekilerek süreci uzatmaya çalışması, devletin bilinçli politikasıdır.

Devletin sorumluluğunda yaşanan bütün katliamların-cinayet-

lerin mahkeme süreçlerinde, devlet aynı yöntemi kullanmaktadır. Katliamın hesabını soran aile ve yakınlarının yıldırılması, bunun için gerekirse şiddet uygulanması; en alt düzeyde birkaç yetkilinin üzerine suç atılarak asıl sorumluların gözlerden gizlenmesi; mahkeme süreçlerinin uzatılarak gündemden düşürülmesi; bu arada baştan suçlanan alt düzey yetkililerin bazılarının da tahliye edilmesi...

Bugün Çorlu'da, Aladağ'da, Ankara'da aynı yöntemi devreye sokmuş durumdadır. Hangi gerekçe ileri sürülürse sürülsün, hangi taktik izlenirse izlensin, hangi demagoji devreye sokulursa sokulsun, yaşanan katliamların gerçek sorumlusu devlettir, hükümdür. Ve gerçek sorumlular cezasını bulunca-ya kadar mücadele sürecektir.

İş cinayetleri artarak devam ediyor

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisinin verilerine göre, haziran ayında en az 124 işçi iş cinayetinde hayatını kaybetti. Böylece 2019 yılının ilk 6 ayında en az 840 işçi çalışırken öldü.

İSİG raporuna göre, yıllık ortalama 1700 işçi iş cinayetlerine yaşamını yitiriyor. OHAL sonrasında ise yüzde 15 artarak 2000'lere ulaştı.

Kapitalizm öldürüyor. İş cinayetlerine karşı da mücadele etmekten başka bir yok!

Çorlu tren kazasında ölenlerin ailelerine AYM önünde polis saldırısı

Çorlu'daki tren kazasının yargı sürecinin geçirilmesine tepki gösteren aileler, Anayasa Mahkemesi'ne başvurmak için girişimde bulunduklarında, polis saldırısı ile karşı karşıya kaldılar. Yakınlarını kaybetmiş olmanın acısını yaşayan aileler, bir de polis şiddetine maruz kaldılar.

Mahkemede devlet aklanıyor

Çorlu'da 8 Temmuz 2018 tarihinde gerçekleşen tren kazasında 25 kişi hayatını kaybetmiş, yüzlerce kişi yaralanmıştı. Kaza, kapitalizmin kar hırsından kaynaklanıyordu.

TMMOB Makina Mühendisleri Odası, katliamın hemen arkasından yaptığı açıklamada, bir heyet oluşturduklarını, ancak bu heyetin olay yerine yaklaşmasına izin verilmediğini duyurdu. Öyle ya, işin uzmanları inceleme yaptığında, gerçek suçlular ortaya çıkacaktı. Devlet de bunu istemiyordu.

Ama salt fotoğraflarda görünen tablo ile, bugüne kadar demiryollarında uygulanan politikalarla birleştirildiğinde, katliamın sebeplerini bulmak zor değildi. TMMOB'un bu verilere dayanarak yaptığı açıklamada, sözkonusu demiryolunun travers-zemin bağlantısı tekniğine uygun yapılmamış olduğu, özellikle demiryolunun alt yapısının sorunlu olduğu, bilim, fen ve mühendislik açısından birçok yanlış içerdiği ifade edildi.

Birleşik Taşımacılık Sendikası (BTS) de yaptığı açıklama, "demiryolu bekçiliği" uygulamasının beş yıl önce kaldırılmış olmasına dikkat çekti. Demiryolu bekçileri, sorumlu oldukları hatlarda günlük olarak kontrol ve bakım yapan çalışanlardı. Beş yıl önce, -yerine başka bir denetim ve gözetim sistemi kurmadan, bu görevi üstlenecek yeni bir mekanizma yaratmadan- kaldırdılar bu uygulamayı. Oysa demiryolu bekçileri, gün boyunca sürekli olarak hatları gezerler, tokmağa benzer bir aletle tek tek traversleri kontrol ederler, özellikle hava koşulları kötüleştğinde, bu bakım ve kontrol işlerini sıkılaştırırlardı. Herhangi bir traversste gevşeme, altındaki dolgu malzemesinde bozulma fark edildiğinde, anlık olarak müdahale edilir ve sorun giderilirdi.

Buna karşın Çorlu'daki kazanın ardından Ulaştırma Bakanı Ahmet Aslan, "en son Nisan ayında

bakım yapıldı" dedi. Yani kazadan aylar önce! Ve Aslan, aylar öncesinde yapılan bu bakımla övünüyordu! Sadece bu bile, konuya dair hiçbir şey bilmediğini gösteriyordu.

Demiryollarını güven-siz hale getiren ve kazaya yol açan bir başka unsur ise, 2013 yılında yürürlüğe giren bir kanundur. Demiryolu hizmetlerinin

özelleştirilmesini öngören bu kanun, Yüksek Hızlı Tren hatları dışındaki demiryolu hatlarını kaderine terketmiştir. 162 yıldır bu topraklarda edinilmiş deneyimler ve birikimler yok edilerek, demiryolları bakımsızlığa, uzman kadro eksikliğine mahkum bırakılmıştır.

Bu özelleştirme yasası, demiryollarına kar amacıyla giren özel sektörün, "maliyetten kısıma" adına denetim ve uzmanlık konularından taviz vermesini kolaylaştırmış; böylece demiryolu taşımacılığında, "güvenlik", "kar"a feda edilmiştir.

TCDD'ye niteliksiz-siyasi kadro atamaları, mühendisliğin ve liyakatin küçümsemesi, her düzeydeki uzman kadro kıyımı, bakım ve tamir atölyelerinin hizmet dışı bırakılması, tesislerin bozulması gibi unsurlar da, yine aynı özelleştirme yasası ile ortaya çıkan sonuçlardır. Ve 8 Temmuz günü yaşananların bir kaza değil, açıkça altyapısı hazırlanan bir katliam olduğunu göstermektedir.

Devletin örtbas etmeye çalıştığı gerçek budur. Çorlu kazası sonrasında sadece dört TCDD çalışanına dava açılmış; TCDD yöneticileri, ulaştırma bakanlığı, imza yetkisi olan yöneticilerin tümü ise aklanmıştır.

AYM önünde saldırı

Aileler haftalardır Çorlu Adliyesi önünde "Adalet Nöbeti" gerçekleştiriyorlardı. Bir yandan bu nöbeti Ankara'ya AYM (Anayasa Mahkemesi) önüne taşımaya karar verdiler. Diğer yandan, Şubat ayında yapılan mahkemede,

yetkililer hakkında verilen takipsizlik kararı konusunda da AYM'ye başvuru yapmak istediler. Bu iki nedenle, Çorlu'da yakınlarını kaybetmiş acılı aileler 12 Haziran günü AYM önünde toplandılar. AYM'ye başvurudan önce açıklama yapmak isteyen ailelere, ÇHD (Çağdaş Hukukçular Derneği), SHD (Sosyal Haklar Derneği) ile TİP Hatay Milletvekili Barış Atay ve CHP İzmir Milletvekili Atilla Sertel de destek verdi.

Aileler açıklamaya başlamadan polis müdahalesi geldi. Aileleri kalkanlarla karşı kaldırıma sürüklediler. Bu sırada hem aileler hem de avukatlar darp edildi. Ardından plastik mermi ile saldırı gerçekleştirildi.

Çocuklarını-torunlarını kaybeden yaşlı-başlı insanların içinden fenalaşanlar oldu. Bir kişi de gözaltına alındı.

Saldırılarına rağmen, kararlılıkla direnen aileler, basın açıklamasını gerçekleştirdiler. Basın açıklamasında, yaşanan katliama rağmen devletin ilgisizliği, sürece yayma ve gerçekleri örtbas etme çabaları protesto edildi. Sorumluların yargılanması istendi.

Gezi Direnişi'nin ilk duruşması yapıldı

24-25 tarihleri arasında Silivri Cezaevi mahkeme salonunda Gezi direnişinin ilk duruşması gerçekleştirildi. Duruşma sonrasında, tutuklu Yiğit Aksakoğlu adli kontrol şartıyla tahliye edildi, Osman Kavala'nın tutukluluğuna devam kararı verildi. İkinci duruşma 18-19 Temmuz'da Silivri'de görülecek.

İki gün süren duruşmaya ilgi oldukça yoğun oldu. Duruşma salonuna sığmayan kitle, akşama kadar dışarıda bekledi. Yabancı heyetler de salonda yerlerini aldı. Avrupa'nın bir çok ülkesinden konsolosluk görevlileri, avukatlar ve gazeteciler de duruşmayı izlemeye geldiler.

Duruşmanın ilk günü Osman Kavala, Yiğit Aksakoğlu, Mücella Yapıcı savunmalarını yaptı. İkinci günü Can Atalay, Tayfun Kahraman ve diğerleri savunmalarını yaptılar. Mücella Yapıcı, Can Atalay, Tayfun Kahraman savunmalarında "Gezi'nin bu ülkenin en onurlu, en demokratik en aydınlık eylemi olduğunu, bu onurlu mücadelenin karalanmak istendiğini, iddianamenin bir yalan bohçası olduğunu" vurguladılar.

Kararın açıklanmasının ardından "Gezi umuttur yargılanamaz", "Karanlık gider Gezi kalır", "Her yer Taksim her yer direniş" sloganları atıldı.

Türkiye Libya'da neyin savaşını veriyor?

Haziran ayı sonlarından itibaren Libya'dan gelen, Türkiye'yi doğrudan ilgilendiren haberler artmaya başladı.

Önce Trablus'u ele geçirmeye çalışan General Hafter'in birliklerinin Türkiye'ye ait bir İHA'yı (İnsansız Hava Aracı) düşürdüğü duyuldu. Ardından Hafter'in 6 Türk'ü "alıkoyduğu" haberleri geldi. Ve bu 6 Türk'ün "denizci" olduğu öğrenildi. Erdoğan ve Savunma Bakanı Hulusi Akar başta olmak üzere devletin çeşitli kademelerinden, 6 Türk denizcinin serbest bırakılmamasının askeri karşılığının olacağı (Türkiye'nin Libya'yı işgali de ima edilerek) açıklamalar yapıldı.

Bu arada Putin, İdlib'deki cihatçıların Libya'ya kaydırıldığını açıkladı. Derken 3 ve 4 Temmuz günleri Yeni Şafak gazetesinde çıkan yazılarda, **Türkiye'nin Libya'daki Trablus Hükümeti'ne "fiili destek" gönderdiği itiraf edildi.**

Çıkan habere göre, General Hafter'in Trablus'u işgal etmek üzere askeri hareket başlatması-nın ardından, Trablus Hükümeti adına bir heyet Türkiye'ye gelmiş, "Sizden başka gidecek kapımız yok" diyerek Erdoğan'dan destek istemişti. Bunun üzerine **AKP Hükümeti Libya'ya askeri birlik göndermiş, ayrıca İdlib'deki cihatçıları da bölgeye kaydırmaya başlamıştı. Böylesine bir destek, savaşın seyrini de değiştirmişti.** Karşısında beklemediği bir direnç bulan General Hafter, bunun sorumlusunun Türkiye olduğunu açıkladı. Ve 29 Haziran günü yaptığı bir açıklama ile, Türkiye'den Libya'ya gidecek olan uçak ve gemileri "düşman" ilan etti.

Suriye'de aradığını bulamayan, işgal planları Rusya'nın engellemelerine takılan AKP Hükümeti, kimsenin haberi olmadan Libya savaşına dahil olmuştu.

Parçalanmış bir ülke: Libya

2011 yılında Arap halklarının başlattığı ayaklanmalar, emperyalistlerin Libya'ya saldırma bahanesi haline getirilmişti. **ABD ve Fransa başta olmak üzere Batılı emperyalistler, Libya devlet başkanı Muammer Kaddafi'ye karşı aşiretleri silahlandırıp çatıştırdılar.**

Şubat ayında başlayan muhalif gösteriler, 22 Ağustos 2011'de NATO destekli bir işgal-darbeye dönüştü. Erdoğan önce "NATO'nun Libya'da ne işi var" diye bir çıkış yapmıştı; aradan 24 saat geçmeden bu sözünü yutup İzmir'i Libya'ya NATO müdahalesinin

ana karargahına dönüştürdü.

Kaddafi, göstericilerin arkasındaki açık ABD ve NATO desteğine karşı direneceğini her fırsatta ilan etti, son ana kadar da buna uygun davrandı. 20 Ekim günü yakalandı, linç edilerek öldürüldü. Başlayan iç savaş, Kaddafi'nin devrilmesiyle yeni bir evreye geçti.

Kaddafi 42 yıllık diktatörlüğü süresince, aşiretler arasında kimi zaman korkuya, kimi zaman uzlaşmaya dayalı bir denge kurmuş, petrol gelirlerinden pay dağıtarak onları memnun etmiş; hegemonyasını bunun üzerinden korumuştur. Kaddafi'nin katledilmesi, bu dengeyi bozdu. İç savaş, hem emperyalistler tarafından birbirine düşürülen aşiretler arasında, hem de dışarıdan taşınan cihatçı birlikler arasında kıyasıya yaşanmaya başladı. **Libya, devlet niteliğini kaybetti; her aşiret ya da cihatçı grubun kendi iktidar alanını ilan ettiği ve savaştığı bir vahşet tablosu ortaya çıktı.** El Kaideciler, IŞİD'çiler, İhvincılar, Selefiler, aşiretler, çeteler ve savaş ağaları, Libya'yı paramparça etti.

Batılı emperyalist ülkeler ise, bu düzensizlik içinde kendi düzenlerini kurarak petrol kaynaklarını yağmalamaya giriştiler.

2012 yılında kurucu meclis niteliğinde Milli Genel Kongre (MGK) oluşturuldu. MGK içinde iki blok kurulmuş; milliyetçiler, laikler ve liberaller karşısında, İhvincılar ile Selefilerin başını çektiği İslamcı blok önemli bir güç oluşturmuştu. Haziran 2014'te yapılan seçimlerde İslamcı blok hezimete uğradı. İslamcılarının genel karakteri olan "seçimle gelmek ama seçimle gitmemek" burada da devreye girdi. Seçimlere katılımın yüzde 18'de kalmasını bahane eden İslamcı blok yeni meclisi tanımadı.

Bu durumda ülke içinde iki parlamento ve iki hükümet ortaya çıktı. **Bir tarafta İslamcı blokun sürdürme kararı aldığı MGK ile birlikte Milli Kurtuluş Hükümeti, Trablus'ta hegemonyasını ilan etti. Diğer tarafta seçimi kazanan kesim Tobruk'ta**

(Trablus'ta kalmalarına İslamcılar izin vermediği için kendi başkentlerini Tobruk'a taşıdılar) **Temsilciler Meclisi'ni kurdu.** Ancak bu bölünme de, ülkenin iç karışıklıklarını bitiren bir düzene yolaçmadı. Batılı emperyalistler ve Körfez sermayesi, sürekli ve her aşamada müdahale etmeye devam ettiler.

Aralık 2015'te Fas'ta yapılan Libya Siyasi Anlaşması, Libya'nın birleştirilmesi için bir dönüm noktası olarak planlanmıştı. Bu toplantıda Trablus'taki Milli Kurtuluş Hükümeti'nin yerini Milli Mutabakat Hükümeti aldı. Ancak Tobruk kanadı, kendi hükümetini feshetmeye yanaşmadı, ikili yönetim sona ermedi.

Kimin eli kimin cebinde

2017 yılına gelindiğinde Libya'da 3 hükümet vardı. Abdullah Sini yönetiminde olan ama General Hafter'in belirleyici olduğu Tobruk Hükümeti, Fayiz Serrac yönetimindeki Trablus Hükümeti, Misrata ve çevresinde ayrı bir hükümet. Ayrıca Derne kentinde de IŞİD'çi çeteler kendi yönetimlerini ilan etmişlerdi. Keza güney kentlerinde aşiretler kendi küçük yerel iktidarlarını kurmuşlardı.

Libya'da 2011 yılından bu yana yaşanan çatışmalarda, emperyalist ülkeler bu "iktidarlar" odaklarına çeşitli biçimlerde taraf oldular. Savaşın dengeleri içinde bazı emperyalistlerin kimi zaman bir tarafı desteklediği, kimi zaman bütün taraflara silah satarak sonuçta kazananın yanında yer aldığı karmaşık bir ittifak ve işbirliği ilişkisi kuruldu. Kabaca bir tasnif yapmak gerekirse:

Trablus'taki Ulusal Mutabakat Hükümeti, Katar ve Türkiye'nin doğrudan desteğini aldı. Asıl olarak İhvincıların-Müslüman Kardeşler'in etkisinde olan Trablus hükümeti, Libya'nın şeriatçı-cihatçı bloğunu temsil ediyor.

Tobruk'ta bulunan Ulusal Libya Ordusu ve General Hafter ise Suudi Arabistan, Mısır ve Birleşik Arap Emirlikleri'nin tam desteğini aldı. Fransa da açıkça Hafter'in yanında yer aldı. Rusya ise, son dönemde şiddetlenen savaşa silah, asker, uçak vb. göndererek safını belirlemiş oldu.

Bunlar safı daha net olan ülkeler. BM'nin ve ABD'nin konumlanışı ise daha karmaşık. **BM ve Batılı emperyalistler resmi olarak Tobruk Hükümeti'ni tanıyor. Ancak ülkenin petrol ihracatı Trablus üzerinden gerçekleştirildiği için bu hükümetle de ilişkileri var.** Keza Hafter'in Trablus'a dönük saldırı ve kuşatması başladığında, bunu kınayan açıklamalar yaptılar. Diğer taraftan Trablus'u işgal etmeye çalışan General Hafter, CIA ile ilişkisi olan, ABD'de yaşayan, 2011 yılında Kaddafi'nin devrilmesi gündeme gelince Libya'ya dönen bir subay. Zaten son günlerde ABD'den "cihatçı terörizme karşı mücadele eden Hafter'e destek belirten açıklamalar da geldi.

Yani gerçekte, **ABD ve AB ülkeleri, savaşta tüm kesimlerle ilişkisini koruyan, kim öne çıkarsa onun yanında yer alan bir tutum içindeler.**

Üstelik Libya topraklarında ABD'li, İtalyan ve Fransız askerler savaşa yön vermek için pervasızca hareket ediyorlar.

Libya'nın 2011'deki işgali öncesinde, Rusya ve Çin'in Kaddafi ile ilişkileri çok güçlüydü. Zaten işgalin asıl sebebi de, Libya'nın bu ilişkileriydi. O dönem yapılan pazarlıklar içinde Rusya ve Çin bu işgale karşı net bir tutum almadılar; Kaddafi'yi korumadılar. Sonrasında uzun bir dönem, Libya'da ki çatışmaların etkin bir tarafı olmadılar. Ancak son dönemde Rusya giderek artan bir biçimde Hafter'e askeri destek vermeye başladı. Top, tank, askeri istihbarat desteğiyle, Hafter'in başarısında önemli bir rol oynadı.

Petrol ve hegemonya savaşı

Libya 46,4 milyar varil petrol rezervleriyle dünyanın 10. büyük petrol üreticisi. AB ülkelerinin petrol ithalatının yüzde 11'i, Kaddafi döneminde Libya'dan karşılanıyordu. Kaddafi döneminde petrol gelirleri aşiretler arasında dengeli biçimde pay edildiği için, Kaddafi ülkeyi sorunsuz biçimde birleştirebiliyor ve yönetebiliyordu.

Çok parçalı Libya'da ise, petrol yatakları'nın önemli bir kısmı güneyde yerel kontroller sağlayan cihatçı aşiretlerin elinde kaldı; petrol ihracatı Trablus üzerinden yürütüldü.

Hafter'in hareketi, söylemde "ülkedeki İslamcı güçlere karşı" savaşmak ve "Libya'yı birleştirmek" olarak ifade edilmekle birlikte, gerçekte bu petrol yataklarına ve ihraç güzergahına hakim olmak üzere başlatıldı.

Hafter, 2018'de Bingazi ve çevre kentlerde kontrolü ele geçirdi. Ocak 2019'dan itibaren petrol yataklarının bulunduğu güney kentlerine yürüdü, bu bölgelerdeki aşiretleri kendisine bağladı. Petrol yataklarını ele geçirmesi, petrol ticaretine köprü olan Trablus hükümetine önemli bir darbe olmuştu.

Ardından Suudi Arabistan ve Fransa ile görüşen **Hafter, 4 Nisan'da da Trablus'u ele geçirme savaşını başlattı. Rusya'nın da önemli bir askeri destek verdiği hareket, başlangıçta hızla ilerlerken, Haziran ayının sonunda, Trablus'a çok yakın bir noktada yenilgi aldı.** General Hafter, bu durumdan doğrudan Türkiye'yi sorumlu tuttu ve hedefe çıktı.

AKP, Libya'yı da karıştırıyor

Erdoğan NATO bombardımanı başladığı andan itibaren, Libya'daki savaşın içinde taraf oldu. İslamcı çetelerin hamisi kesildi. Başlangıçta Tobruk Hükümeti'ne yanaşsa da, sonrasında hızla yön değiştirdi; Trablus Hükümeti içindeki Müslüman Kardeşler'e açık destek verdi. Trablus Devrimciler Tugayı gibi cihatçı çetelere askeri eğitim ve sağlık hizmeti verdi. El Kaideciler'i himayesi altına aldı.

BM ambargosuna rağmen Libya'ya silah sevkiyatı yapıyor olması, Libya'daki diğer güçler için hep ciddi bir sorun oldu. **2013'ten 2018 yılına kadar, Türkiye'den Libya'ya giden pek çok geminin silah yüklü olduğu tespit edildi.** Derne'deki cihatçılara ya da Trablus'a giden bu gemiler, büyük tepki topladı. BM'nin denetleme komitesi, Türkiye'nin Libya'ya silah sevkiyatını, 5 Eylül 2018'de yazdığı raporda resmileştirdi.

Hafter'in güneydeki petrol bölgelerini ve

Trablus'u ele geçirme hareketi, Türkiye'nin savaşa doğrudan müdahil olmasını getirdi. Bir yanı sıra İdlib'den cihatçı çetelerin Libya'ya taşınması, diğer taraftan İHA gibi gelişkin askeri malzemenin gönderilmesi, savaşın seyrini değiştirmeyi hedefliyordu. Dahası, başka ülkelere askeri birlik gönderilmesi için meclis onayı gerekirken, yasadışı biçimde, meclis izni olmadan özel birlik gönderdiği ortaya çıktı. Er-

doğan Trablus Hükümeti'ne olan bu büyük desteği sözlü olarak da ifade etmekten çekinmedi. Zaten Trablus Hükümeti'nin başkanı olan Serrac ve diğer yetkililerin ayağı hiç Türkiye'den kesilmedi.

Ancak **tüm bu tutumlar, hem Hafter'in hem de onun arkasında bulunan emperyalistlerin tepkisini çekti. Libya'da siyasi çözüm hedefleyen platformlarda Türkiye'nin ağırlığı giderek azaltıldı.** Son olarak 12-13 Kasım'da İtalya'nın Palermo kentinde toplanan Libya Konferansı'nda, Hafter açıkça "İslamcılar ve finansörleriyle (Türkiye-Katar) aynı masaya oturmam" dedi. Bunun üzerine Türkiye'nin dışlandığı, Hafter'in katıldığı bir toplantı organize edildi.

Trablus hareketinin başlamasının ardından Türkiye'nin desteğinin Hafter'e zarar veren düzeye ulaştığı noktada ise, Hafter açıkça Türkiye uçak ve gemilerini "düşman" ilan etti, yakaladıkları Türk vatandaşlarını tutuklayacaklarını, Türk şirketlerini hedef alacaklarını söyledi.

Tıpkı Suriye savaşı gibi, Libya'da da Erdoğan yanlış politikalar izliyor ve kaybedeceği belli olan bir savaşa, büyük umutlarla koşuyor. Erdoğan bunu yaparken, birden fazla hedef gözetiyor.

Öncelikle, giderek daha fazla sıkıştığı iç politik gündemi değiştirmek, "ulusal çıkarlar" bahanesiyle savaş çıkırtkanlığı içinde, yaşadığı seçim yenilgisini unutturmak istiyor.

İkincisi, Suriye savaşına büyük hedefler gözeterek girmişti. Ancak savaşın geline aşamasında ya Suriye-Rusya ile savaşmak ya da işgalci olduğu İdlib başta olmak üzere Suriye topraklarından çekilmek ile karşı karşıya kaldı. 8 yıllık Suriye savaşında, somut bir kazanım elde etmek bir yana, yanlış politikalarının teşhir olduğu bir yenilgi yaşadı. Şimdi Libya'da yeni bir savaşın içinde yeni hedefler belirlemek istiyor, yeni işgal politikalarına hevesleniyor.

Üçüncüsü, AKP'nin siyasal ortağı olan Müslüman Kardeşler son aylarda üst üste darbeler aldılar. Son olarak Sudan diktatörünün devrilmesi ve Mısır'da Mursi'nin mahkemede ölmesi, Müslüman Kardeşler için büyük bir yenilgi oldu. Bu koşullarda, Libya'daki İslamcılara sahip çıkmak, Trablus'ta bir yenilginin yaşanmasını engellemek istiyor.

Dördüncüsü, Libya petrollerinden pay almayı hedefliyor.

Beşincisi, Libya Akdeniz'de son dönemde hız kazanmış olan hidrokarbon savaşlarının dışında kalıyor. Oysa İsrail, Körfez ülkeleri, Mısır, Güney

Kıbrıs Rum Yönetimi, AB ülkeleri ve ABD, ittifak içinde Doğu Akdeniz sahasını parsellemiş ve hidrokarbon arama çalışmalarına başlamış durumda. Yunanistan buna bir hamle daha ekledi, Girit Adası'nın güneyindeki bölgede de hidrokarbon çalışması başlattı. Bu bölge, Libya'nın da hak iddia edeceği bir bölge aslında; ancak içte yaşanan karışıklıklar ve iç iktidar mücadelesi, Libya'nın denizlerle ilgilenmesini engelliyor. Türkiye Libya üzerinde güçlenerek, Libya'nın deniz sahası üzerinde de hak sahibi olmaya çalışıyor. Böylece Akdeniz'de dışlanmış olduğu hidrokarbon faaliyetinden pay koparmaya uğraşıyor.

Bunlar hedefler. Ancak Erdoğan ve onu destekleyen burjuva klikler yanlış hesap yapıyorlar. **İşgalci bir yaklaşımla yapılan bu hesaplar, bölgenin dinamiklerine çarparak paramparça olmaya mahkum.** Tıpkı Suriye'deki gibi...

Kaddafi elbette ki bir diktatördü; halkın üzerinde baskı kurarak ve sömürerek yönetti. Ancak Libya halkı, her şeye rağmen bugünle karşılaşamayacak kadar önemli haklar kazanmıştı. En başta, Kaddafi'nin yönetime geldiği dönemin ruhuna uygun olarak "sosyalizm" söylemlerinin öne çıktığı, laik ve halkçı bir yönetim söz konusuydu. Ve ülkenin petrol gelirleri ile halkın refah düzeyi artırılıyordu. Mesela "zorunlu ihtiyaç" kapsamında, konutların elektrik, su ve doğalgazı ücretsizdi. Ülkede vergi sistemi yoktu. Eğitim ücretsizdi; yurtdışında okumak isteyen öğrencilere ihtiyaçlarını karşılayacak düzeyde karşılıksız burs veriliyordu.

Kaddafi'nin linç edildiği Ekim 2011'den bu yana ise, yaşanan iç savaşlarda binlerce insanın öldüğü tahmin ediliyor, ancak gerçek sayı tespit edilemiyor. Kamu hizmetleri çökmüş durumda. Temiz suya ulaşmak ciddi bir sorun. 6 milyonluk nüfusun elinde 20 milyon silah bulunuyor. Ülke Fransız, İtalyan, ABD'li kontra askerlerin ve dünyanın dört bir yanından gelmiş cihatçıların istilasına altındadır. Ülkenin ekonomisi çökmüş durumda. Cihatçıların hakimiyeti, ülkenin önemli bir bölümünde halkı şeriatçı yaşama mahkum etmiş; güneyde ise yeniden ilkel aşiret düzeni hüküm sürüyor.

Libya, Arap ayaklanmaları döneminde emperyalistler tarafından karıştırılan, emperyalist politikalar doğrultusunda yerle bir edilmiş, halkı büyük acılara mahkum edilmiş bir ülke. Ve bugün AKP'nin Türkiye'yi burada bir savaşa sokma çabası, bu acılar üzerinden çıkar elde etmekten başka bir amaç taşımıyor.

S-400’ler gelirken

Tartışmaları bütün sıcaklığı ile devam ederken, S-400 Füze Savunma Sistemleri Türkiye’ye gelmeye başladı. 12 Temmuz günü ilk parçaları Ankara’daki Mürted Hava Üssü’ne giriş yapan sistemin, hızla tamamlanacağı duyuruldu.

Rusya, sistemin bir an önce kurulması için acele ediyor. Ancak füze sistemi depoya mı kaldırılacak yoksa başka bir ülkeye mi sevkedilecek, Türkiye’de mi kurulacak, kurulunca işletilecek mi gibi sorulara henüz cevap verilmiş değil.

Dahası, **Erdoğan’ın ABD karşısında pazarlık gücünü artırma hedefinin bir parçası olarak S-400 anlaşması imzalanmıştı. Oysa şimdi, S-400’ler ABD ile arayı düzeltmesinin önünde en büyük engele dönüştüğü.** Üstelik Rusya ile ittifak ilişkisi kurmasının da garantisi değil.

S-400 anlaşması nasıl imzalandı?

2011 yılında patlayan Suriye savaşı süreci, AKP hükümeti için yeni bir dönemi başlatmıştı.

Türkiye’nin hedefi ABD ile birlikte İslamcı çetelerin Suriye’yi parçalamasına, Esad hükümetini devirmesine önyak olmak ve Suriye topraklarını işgal etmekte. Esad’ın direnişi, İran’ın desteği, 2014 Ağustos’unda PYD’nin IŞİD’i durdurması ve 2015 yılı Ekim ayından itibaren Rusya’nın Suriye savaşına dahil olması, bütün bu planları altüst etti. **Kendisini ABD’nin savaş arabasına bağlayarak Suriye’ye dalan Erdoğan, 2015 başından itibaren giderek güçlenen ABD-PYD ittifakı ve umut bağladığı İslamcı çetelerin yenilmeye başlamasıyla birlikte, yeni arayışlara girişti.**

Türkiye’nin savaştaki stratejik önemi, AKP hükümetinin kendisine “vazgeçilmezlik” vehmetmesinin önünü açmıştı. ABD’nin Türkiye ile ittifaka “mecbur” olduğunu düşünen Erdoğan, pazarlık gücünü yükseltmek istedi. İslamcı çeteleri korumak için 2015 yılı sonunda Rus uçağını düşürmesinin ardından, Suriye dengelerinde kendisine yeni bir konumlanış aramaya başladı. Birkaç ay içinde, Rusya ile ilişkileri yeniden kurmuş, Rus uçağını düşürdüğü gerçeğini unutturmak ve kendisini affettirmek için Rusya ile pek çok önemli anlaşmaya imza atarak kendisini bağlamıştı.

Bu tarihten sonrası, Erdoğan yönetiminin ABD ile Rusya arasında sarkaç misali gidip geldiği bir dönem oldu.

Erdoğan’ın bu çark edişini ve Suriye planlarını riske atmasını cezalandırmaya karar veren ABD, 15 Temmuz 2016 tarihinde bir askeri darbe girişiminde bulundu. Ancak bir ABD darbesi ile Türkiye’yi kaybetmek istemeyen Rusya’nın müdahalesi ve ordu içindeki Avrasyacı-Ergenekoncu

Rusya ile ABD arasında savrulmak!

2015 sonrasında Rusya, Türkiye’yi kendi yakınında tutmak için çok büyük bir baskı kurdu. Sadece Suriye savaşında Türkiye’nin konumlanışını belirlemek için değil, asıl olarak Türkiye’yi ABD’den-NATO’dan koparmak için yoğun bir çaba harcadı.

kesimlerin direnişi ile darbe başarısızlığa uğradı.

Amerikan darbesi başarısız olmuştu; ama bu darbe ve başarısızlık, Türkiye içindeki, ABD ile işbirliği yapan burjuva kesimlerin ABD ile ilişkilerini zayıflatan bir unsur olmadı. Keza Erdoğan da, görünürdeki ABD karşıtı söylemleri bir yana, her dönem asıl olarak ABD ile birlikte olmak istediğini, ABD ile ittifakı tercih ettiğini ortaya koymaya devam etti.

Erdoğan ABD’ye yanaşmaya çalışırken gerçekte Rusya’ya yakınlaşması bir çelişki gibi görülebilir. Bunun iki nedeni vardı: **Birincisi ABD her ne kadar Türkiye’yi yanında görmek istiyorsa da, pratikte Suriye savaşında kendisine en faydalı güç PYD oldu.** Türkiye’nin Kürt hareketiyle çelişkileri, ABD’nin Türkiye ile PYD’yi aynı sepete koyma çabasını engelledi. Aradaki dengeyi kuramadığı noktalarda, Türkiye doğrudan Rusya’nın yanına koştu. **İkincisi, 2015 sonrasında Rusya, Türkiye’yi kendi yakınında tutmak için çok büyük bir baskı kurdu.** Sadece Suriye savaşında Türkiye’nin konumlanışını belirlemek için değil, asıl olarak Türkiye’yi ABD’den-NATO’dan koparmak için yoğun bir çaba harcadı. Bu doğrultuda kimi zaman Suriye’den toprak işgal etmesine izin vermek gibi önemli geri adımlar attı ve Türkiye’yi Suriye “çözümü”nde söz sahibi yaptı, kimi zaman ikili anlaşmaları güçlendirdi.

S-400 anlaşması Suriye savaşının gölgesindeki bu çalkantılı ve gel-git’li sürecin ürünü olarak şekillendi.

AKP 2013’ten itibaren, hava savunma

sistemi almak ve Türkiye topraklarına kurmak için harekete geçti. **ABD’den teknoloji transferiyle birlikte Patriot füzesi almak istedi; ancak ABD Kongresi bu talebi reddetti.** Türkiye’ye Patriot satma olasılığı vardı elbette; ancak teknolojisini vermeme konusunda kesin bir tutum içindeydiler.

Bunun üzerine Türkiye, ABD’ye mutlak bağımlı olmadığını, başka alternatifler de bulabileceğini göstermek için, uzun menzilli füzeler ihalesi açtı. Fransa-İtalya ortaklığı Eurosam, Çin firması CPMIEC ve ABD’li Lockheed Martin ile Raytheon ihaleye teklif verdiler. ABD’li şirketler, Patriot vermek ama teknolojisini vermemek konusunda aynı noktada duruyorlardı. Bu koşullarda Türkiye, Çin’in teklifini kabul etti. 3,5 milyar dolarlık bir anlaşma yapıldı. Ancak **ABD, Türkiye’nin Çin’den füze sistemi almasına mutlak biçimde karşı çıkınca, Çin ile yapılan anlaşma 2015’te iptal edildi.**

2015 yılı aynı zamanda Suriye savaşında ABD’nin PYD ile kurduğu yakın ilişkiden dolayı AKP’nin rahatsızlıklarının arttığı bir yıldı. 2016 yılında ise, Türkiye düşürdüğü Rus uçağından dolayı kendisini affettirmeye çalışıyor; Rusya ile yakınlaşarak ABD karşısında pazarlık gücünü artırmayı hedefliyordu. Bu yaklaşım içinde, **ABD’nin vermediği füzeleri Rusya’dan alabileceğini göstermek için, Nisan 2017’de S-400 anlaşmasını imzaladı.**

Uluslararası ilişkilerde anlaşma imzalamak tek başına bir anlam ifade etmez. Çünkü ikili anlaşmaların büyük bir bölümü sonradan hayata geçmez. Türkiye de S-400 anlaşmasını imzalamıştı; ancak

tıpkı Çin ile imzaladığı savunma sistemi anlaşmasında olduğu gibi, S-400 anlaşmasının da iptal edilmesi ihtimali yüksekti. **Anlaşmanın üzerinden üç ay geçmeden yapılan 15 Temmuz CIA darbesi, olayların seyrini değiştirdi. Sadece S-400 anlaşması değil, genel olarak Rusya ile ilişkiler ağır basmaya başladı.**

S-400’ler kullanılacak mı?

Aslında **S-400’lerin 2,5 milyar dolar tutan parası ödendi. Buna rağmen S-400 alımına tamamlanmış bir süreç olarak bakmamak gerekiyor.** 12 Temmuz günü ilk parçalar gelmeye başladı. Ancak bunlar daha tali parçalar. Füze parçaları ise 2019 sonunda gelmeye başlayacak. Sistemin tamamlanması 2020’yi bulacak.

Yani S-400 sisteminin Türkiye’de kurulması için daha aylar var. Ve bu süreç daha çok “su kaldırır”.

Türkiye bir NATO ülkesi. Türkiye’nin NATO üyeliği devam ettiği sürece, S-400 alımı ya da kullanımının ağır sonuçları olacaktır. Çünkü **Türkiye’nin, uçağından bombasına kadar tüm askeri malzemeleri ve teknolojisi, NATO’nun askeri malzemeleri ve teknolojisi ile uyumlu olarak planlanmış durumda.** NATO’ya “düşman kamp”ta olan Rusya’nın askeri teknolojisinin Türkiye’de kullanılması, en başta NATO açısından ciddi bir güvenlik riski oluşturuyor. Rusya’nın NATO askeri yazılımını ele geçirmesi riski, ABD’nin asla göze almayacağı bir durum.

Aynı risk Rusya için de geçerli elbette. Ancak **Rusya, NATO’da bir gedik açmayı her şeyden daha önemli görüyor. NATO’nun en önemli ülkelerinden birini, askeri açıdan kendi güvenlik sistemine bağlama ihtimali, Rusya için çok büyük bir kazanım.** Tam da bu nedenle, Türkiye geciktirmeye çalışsa da, Rusya, anlaşmanın içeriğine uygun bir biçimde sevkiyatı hemen başlattı.

Bu koşullarda Erdoğan’ın *“bu artık bitmiş bir süreç, S-400 alıyoruz”* sözleri de, S-400 sevkiyatının başlamış olması da henüz “bitmiş bir süreç”i ifade etmiyor. Mesela **S-400 sistemi kurulacak mı, depoya mı kaldırılacak, yoksa üçüncü bir ülkeye mi satılacak; henüz belli değil. AKP bütün bu seçenekleri değerlendirmek, bir**

çıkış yolu bulmak istiyor. Zaman zaman AKP’li bakanlardan gelen *“sistem bakım, tatbikat ve acil durumlar dışında kullanılmayacak”* sözleri bunun ifadesidir.

Savunma sistemleri 24 saat aktif olmak zorundadır; çünkü sistem kapalıyken radarların bir saldırıyı tespit etme ihtimali yoktur. Sadece bakım için açılacaksa, bu sistemin kullanılmayacağını gösterir.

Keza başka bir ülkeye gönderme konusunda da Rusya’yi yoklama çabaları sürüyor. **Salt ABD’yi kızdırmamak için, parasını peşin ödedikleri S-400 sistemini, başka bir ülkeye kurmayı kurtuluş olarak görüyorlar.** Libya’ya göndererek General Hafter’e karşı AKP’nin desteklediği Trablus Hükümeti’ni korumak üzere konuşlandırma seçeneği de konuşuluyor. Ancak Hafter’e destek veren Rusya’nın bunu kabul etmesi ihtimali yok.

Erdoğan’ın 28-29 Haziran’da Japonya’nın Osaka kentinde gerçekleşen G-20 zirvesindeki performansı da, gerçek niyetlerinin göstergesidir. **Zirve sırasında ABD ile arayı düzeltme konusuna öylesine kilitlenmmişti ki, Trump’ın yanında durabilmek için fotoğraf çekimi sırasında Çin devlet başkanına ayrılmış olan yeri gaspetti. Siyaset tarihinde belki de ilk kez yaşanan bir olaydı bu.** Zirve sonlarında çekilen fotoğraflarda herkesin duracağı yer önceden belirlenmiş olur; bu yere sözkonusu ülkenin bayrağı konur, ülkenin temsilcisi de bu bayrağın üzerinde durur; böylece

ABD hegemonyası gün geçtikçe azalırken, dünya üzerindeki hakimiyeti darbeler alırken, 11 Eylül saldırılarını bahane ederek başlattığı 3. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda hiçbir muharebeye kazanamamışken, NATO’da bir çatlak oluşması, ABD açısından çok ciddi bir sorun oluşturur.

toplu resim çektilir. Türkiye’nin yeri Rusya’nın yanında belirlenmiş olmasına rağmen, Erdoğan göz göre göre Trump’un yanına yerleşti, görevlilerin uyarılarına rağmen de buradan ayrılmadı.

Hem bu tablo, hem de genel olarak G-20 zirvesinde ABD ile yapılan konuşmalar, **Erdoğan’ın ABD’ye mesafe koymak bir yana, ilişkileri düzeltmeye can attığını gösteriyordu. Ancak aynı şeyi ABD açısından söylemek zor.** Trump, Erdoğan’ın ekibi için *“Hollywood’da göremezsınız bu insanları”* gibi son derece aşağılayıcı bir söylem kullandığı halde, bu “şaka”dan memnun kaldılar! Keza Trump’ın Obama yönetimini suçlayan sözleriyle kendi kamuoyuna mesaj vermesini, *“Trump bize hak verdi”* şeklinde yorumlayıp sundular. Ancak ABD’nin genel tutumu, yaptırımlar konusunda bir değişiklik olmayacağı yönündeydi.

S-400 almanın sonuçları

Erdoğan bir taraftan ABD’ye rest çekiyor görünürken, bir taraftan da S-400 alımını normalleştirmeye, ABD’yi kızdırmayacak formüller aramaya çalışıyor. Ancak **ABD açısından durum o kadar basit değil.**

İlk andan itibaren ABD’nin tutumu çok sert oldu. ABD Savunma Bakan Vekili Patrigh Shanahan, Savunma Bakanı Hulusi Akar’a yazdığı mektupta, S-400’lerin F-35’lerin güvenliğini tehdit ettiğini ileri sürdü. Üstelik bu anlaşmanın Türkiye’yi stratejik ve ekonomik olarak Rusya’ya aşırı bağımlı kılacağını söyledi.

Türkiye tarihinde ABD’den gönderilmiş çok sert ikinci “mektup” bu. İlki, ünlü Johnson Mektubu’dur. 1964 yılında dönemin ABD başkanı Johnson, İnönü’ye bir mektup yazarak Türkiye’nin Kıbrıs politikasını eleştirmişti. Dönemin koşulları içinde İnönü bu mektuba, *“yeni bir dünya kurulur, Türkiye de içinde yerini alır”* cevabını vermiş; ardından Kıbrıs Harekatı başlamıştı. Şimdi ise Shanahan’ın mektubu Johnson mektubundan daha sert olduğu halde, Erdoğan buna denk bir cevap vermedi. Tersine yaptırımları hafifletme çabası içine girdiler.

S-400’lerin kullanılması, ABD açısından Kıbrıs Harekatı’ndan çok daha önemli. Zaten ABD hegemonyası gün geçtikçe azalırken, dünya üzerindeki hakimiyeti darbeler alırken, 11 Eylül saldırılarını bahane ederek başlattığı 3. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda hiçbir muharebeye kazanamamışken, NATO’da bir çatlak oluşması çok ciddi bir sorun oluşturur. Ve **Türkiye’nin S-400 sistemine dahil olarak Rusya’nın**

yörüngesine geçmesi, NATO'da oluşabilecek en önemli çatlaktır.

Bu nedenle ABD, S-400 sevkiyatı gündemleştikçe, Türkiye üzerindeki baskısını artırdı. Shanahan'ın mektubunun yanısıra, Türkiye'ye heyetler göndererek S-400'leri alsa bile aktive etmesini dayattı. Türkiye ile ABD arasında zaten imzalanmış bir F-35 savaş uçağı anlaşması sözkonusu. Bu anlaşmaya Patriot'ları da eklemeyi istiyor. Elbette seçenekler arasında Patriot'ların teknolojisinin de Türkiye'ye satılması yok! Türkiye'nin ABD açısından en güvenilmez görüldüğü bu koşullarda, Patriot teknolojisini satmak, Rusya'ya askeri sırlarını teslim etmek anlamına geleceğinden ABD bu riski göze almıyor, almayacak. Keza S-400'ler konusunda ısrar ettiği sürece, ABD'de F-35 eğitimi gören pilotların ülkeyi terketmesini de istiyor.

Bir başka baskı unsuru ise, CAATS (Amerika Düşmanlarına Yaptırımlarla Mücadele Yasası) kapsamında, Türkiye'ye yaptırımlar uygulanması. ABD Senatosu yaptırımların uygulanması konusunda ısrarcı. Erdoğan ile Trump'un Osaka Zirvesi sırasında yaptırımların ertelenmesi konusunu konuştukları söyleniyor. Trump, ABD Kongresi'nin kararlaştıracığı yaptırımları yasalara göre engelleyemez, sadece 6 ay erteleyebilir. Bu erteleme karşılığında Erdoğan "100 Boeing uçağı satın alma"yı teklif etmiş. Hesaplandığı zaman, Boeing satın almanın maliyeti, yaptırımların maliyetini aşıyor aslında. Üstelik 6 ay sonra yaptırımların devreye girmesi riskini ortadan kaldırmıyor. Yani Türkiye için S-400 karşılığında yaptırımlardan kurtulma ihtimali görünmüyor.

Türkiye'nin rotası nereye?

Erdoğan'ın S-400'leri satın almaktaki amacının ABD karşısında pazarlık gücünü artırmak olduğunu belirtmiştik. Ancak Türkiye'de burjuvazi içinde farklı emperyalistlerle işbirliğini savunanlar var. **Amerikancı kanat, Erdoğan ile aynı çizgide, pazarlıklar ne olursa olsun ABD-NATO kampında kalıcı oldukları bilinciyle hareket ediyorlar. Ama "Avrasyacı-Ergenekoncu" olarak tanımlanan Rusyacı kesimler, S-400 alımını büyük bir fırsat olarak görüyor ve Rusya ile kurulan bu askeri-stratejik ilişkinin güçlendirilmesini istiyorlar.** S-400'leri, NATO ile bağların kopartılması, ABD hegemonyasının sonlandırılması için bir başlangıca çevirmeye çalışıyorlar.

Rusya için, son derece önemli jeostratejik konuma sahip olan Türkiye ile ilişkileri güçlendirmek yaşamsal önemde. Bu hem NATO'nun kendisini çevreleme ve zayıflatma çabasına vurulmuş önemli bir darbe olacak; hem de Türkiye ile olan ilişkiler gelecekte Ortadoğu ve Akdeniz'de Rusya'nın güçlenmesine de katkı sunacak bir bağ anlamına geliyor.

Ancak **Erdoğan ve Türkiye sermayesindeki ABD'ci kanat, sürekli Rusya'nın "ayağına basan" hamleler yapıyor. Erdoğan yönetimi birincisi İdlib'de cihatçıları güçlendirmeye devam ediyor, üstelik Suriye Ordusu ile çatışmaya giriyor. Türkiye'nin Suriye topraklarındaki işgalci pozisyonunu bitirmiyor oluşu, Rusya'nın Suriye'de artık**

savaşı sonlandırma planını geciktiriyor. **İkincisi Libya'da Rusya'nın desteklediği Hafter güçlerinin Trablus'a ilerleyişi, Erdoğan'ın müdahaleleri sonucunda sekteye uğramış durumda.** Üstelik Erdoğan Suriye'deki cihatçıları Libya'ya kaydırmaya devam ediyor. **Üçüncüsü, Putin Türkiye'nin Doğu Akdeniz'de hidrokarbon arama çalışmalarını sabotage etmesine karşı çıktığını belirten açıklamalar yaptı.** Uluslararası bir meşruiyeti olmadığı halde, Türkiye Doğu Akdeniz'deki sadece batılı emperyalistlerin değil, Rusya'nın planlarını da bozan adımlar atıyor.

Tüm bunlar Rusya'nın gözünde Türkiye'yi güvenilmez hale getiriyor. Ama S-400'leri kullanarak gücünü artırma hedefinden vazgeçmiyor.

ABD için de Türkiye güvenilmez bir ülke konusunda. **Suriye savaşı boyunca Erdoğan, İslamcılarını desteklemek konusunda ABD'nin yanında görünmekle birlikte, Kürt hareketine yaklaşımda ABD'nin tam karşısında yer almıştı. Bugün de ABD için PYD ile kurulan ilişki son derece önemli.**

G-20 Zirvesi ile aynı günlerde, Rojava yönetimi BM ile "çocukların askere alınmayacağına dair anlaşma" imzaladı. ABD, savaş sırasında Kürt hareketiyle kurduğu ilişkiyi, Ortadoğu topraklarında edindiği bu çok önemli mevziyi kaybetmemek için uğraşacaktır.

Diğer taraftan **Türkiye de ABD açısından vazgeçilmez önemdedir. Erdoğan yönetiminin Rusya ile kurduğu ilişkiyi her biçimde zayıflatmak-sonlandırmak zorundadır.** ABD hegemonyasının dünya çapında zaten zayıflamakta olduğu bir dönemde, Türkiye ile bağların kopması, ABD hegemonyasının hızla birkaç basamak birden inmesi anlamına gelir.

Bu nedenle **ABD emperyalizmi, "havuç-sopa" taktiklerini birlikte kullanmayı planlamaktadır.**

Bir yanıla yaptırımlarla Türkiye'ye sopa gösterecektir. Yaptırımlar, kademe olarak ve Türkiye'nin her hamlesini yoklayarak, geri adım atmaya zorlayacak biçimde devreye sokulacaktır.

Gelinen aşamada Türkiye'nin yaptırımlardan "yırtması" ihtimali yoktur. Ancak yaptırımlar bütün şiddetiyle ve sert biçimde de gelmeyecektir. ABD,

Türkiye'ye manevra yapma olanağı bırakacaktır.

"Havuç" politikası ise, PYD konusundaki vaatleri olacaktır. S-400'lerin Türkiye'ye geldiği gün, ABD'nin birkaç gün içinde Türkiye'ye bir heyet göndereceği, bu heyetin Suriye'nin kuzeyinde "güvenli bölge"nin koşullarını görüşeceği duyuruldu. **Bu açıklama, "güvenli bölge"nin oluşturulacağı anlamına gelmiyor elbette. Sadece ABD'nin, Türkiye ile ilişkileri düzeltmek için zaman kazanmak istediğini gösteriyor.**

Yaşananlar Erdoğan yönetiminin dengesiz ve ayarsız dış politikasının sonuçlarıdır. Savaştan ve kışkırtmadan beslenen bir dış politika izlemiş; başka ülkelerin içlerini karıştırarak bundan çıkar elde etmeye çalışmış; ve genel olarak kendisinin vazgeçilmez olduğunu düşünmüştür. Ama **iç politikada-seçimlerde kaybettiği gibi, dış politikada da kaybetmeye mahkumdur.**

S-400'ler kurulacak mı, depoya mı kaldırılacak sorusunun cevabını ise, ABD-Rusya arasındaki güç dengeleri belirleyecektir.

27 Haziran sabahı Ardanoç'ta HES mahkemesi için bilirkişi keşfe geldi. Ardanoç halkı keşif yerinde toplanarak HES'lere izin vermeyeceğini ve bu konudaki kararlılığını bir kez daha duyurdu.

Devamında Şavşat'ta Meriya ve Mansurat dereleri üzerinde yapımı planlanan Armutlu HES ile ilgili daha önce kazanılan davanın, yeni ÇED süreci ile birlikte yeniden açılması üzerine, Rize İdari Mahkemesi ve bilirkişi heyetinin eşliğinde keşif için Veliköy'de hazır bulunuldu. Civar köylerden desteğe gelenlerle yaklaşık 400 kişi keşif heyetini dövizlerle karşıladı. Sonrasında basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında, köylüler ve köy derneklerinin temsilcileri konuşmalarında suyun önemine ve sahip çıkılmasına vurgu yaptılar. Sloganlarla eylem bitirildi. Ertesi gün de yine Şavşat Han Deresi üzerine kurulması planlanan HES'in keşfi, kitlesel katılımı yapıldı.

Yıllardır süren HES karşıtı mücadele önemli kazanımlar elde etmiş olmamıza rağmen sorunlar bitmiyor. Devlet lehimize karar veren mahkeme heyetini değiştirdi; akabinde kesinleşmiş önceki mahkeme kararları, kes-kopyala'cı şirketlerce hazırlanan ÇED (Çevresel Etki Değerlendirme) raporlarıyla yok sayılarak yeniden önümüze çıkartılıyor.

Tüm bu ayak oyunları çok iyi göstermiştir ki; hukuk başka bir şeydir-adalet başka.

Başından beri söylediğimiz gibi hukuk mücadelemizi ilk günkü kararlılığımızla devam ettireceğiz. Ancak asıl sonuç alıcı mücadele fiili mücadelemiz olacaktır.

HES'lere Geçit Vermeyeceğiz!

Şavşat PDD

TÜPRAŞ'ta sözleşme imzalandı

TÜPRAŞ'ta tıkanan TİS süreci Yüksek Hakem Kurulu (YHK) tarafından imzalandı. YHK'nın verdiği karara göre; sözleşme 3 yıllık olacak, vardiya sistemi değişecek, mazeret izinleri amirin onayı ile 8 günle sınırlı kalacak. Ücretlere ise yüzde 6 zam yapılacaktır. Böylece YHK, Koç Holding'in isteği doğrultusunda sözleşmeyi karara bağlamış oldu.

TİS'in YHK tarafından karara bağlanması, İzmir, Batman, Koçaeli ve Kırıkkale rafinerilerinde çalışan işçiler tarafından tepkiyle karşılandı. Batman rafineri işçileri, 5 kilometre yürüyerek sözleşmeyi protesto ettiler. Diğer rafinerilerde de sözleşme işçilerin protestosuyla karşılandı.

İşçiler hem Koç Holding'e hem de sendika yöneticilerine tepkililer. Sendika yöneticilerini istifaya çağırarak işçiler, haklarının gaspedilmesinden sendika genel merkez yöneticilerini sorumlu tutuyor. Bir işçinin bu konuda söyledikleri, esasında TÜPRAŞ işçilerinin ortak tepkisini ifade ediyor: "Başından beri eylemleri durdurmak hataydı. Söyledik ama dinlemediler. Neymiş, eylemle bir yere varılamazmış! Konuşarak anlayış bekleyerek geldiğimiz yer de ortada."

Petrol-iş genel merkezi, yazılı bir açıklama yaparak YHK'ya teşhir etmekle yetindi. "TÜPRAŞ'ta artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, mücadelemiz sürecektir" demekle birlikte, işçileri oyalamaya, durumu geçiştirmeye devam ediyorlar. Mücadele adına işçilerin önüne koydukları hiçbir şey yok!

Petrol-iş sendikası ile TÜPRAŞ yöneticileri arasındaki TİS süreci, TÜPRAŞ yönetiminin ileri sürdüğü "3 yıllık TİS, vardiya sisteminde değişiklik ve mazeret izinlerinin kaldırılması" dayatmasından dolayı tıkanmıştı. Arabulucu sürecinde de çözilemeyen TİS, YHK'ya gitti. Bu arada işçiler kısa süreli iş durdurma, fabrika-ya kapanma, sevkıyatı durdurma vb uyarı eylemlerini sürdürdüler. Bu uyarı eylemleri üzerine TÜPRAŞ yöneticileri yeniden görüşme başlattı. Bunun üzerine sendika yöneticileri uyarı eylemlerini durdurdu.

Yapılan görüşmelerde de anlaşma sağlamayınca, süreç yine YHK'ya gitti. YHK ise, 1 Temmuz günü TİS'i Koç Holding'in isteği doğrultusunda karara bağladı. Şimdi her şey TÜPRAŞ işçilerinin tepkilerini eyleme dökmesine kaldı. Bu da ancak sendika yönetimini zorlayacak bir taban örgütlenmesiyle mümkün görünüyor.

İsviçre'de kadın hakları için BÜYÜK GREV

İsviçre'de büyük "kadın grevi" 14 Haziran günü onbinlerce kadının katılımıyla gerçekleştirildi. Sabahın erken saatlerinden itibaren, İsviçre'nin bütün kentlerinden, ilçelerinden, köylerinden sokaklara dökülen kadınlar, düşük ücretle çalışmaya ve her türden ayrımcılığa karşı protesto gösterisi gerçekleştirdiler. Ve 28 yılın ardından ikinci defa, İsviçre sokakları kadın hakları için yapılan coşkulu militan eylemlerine sahne oldu.

Temel talep "eşit işe eşit ücret!"

İsviçre, emperyalist-kapitalist sistem içerisinde en demokratik görünen ülkelerden biridir. Hatta savaş yıllarında "tarafsız" kalmasıyla ve birçok barış görüşmesine ev sahipliği yapmasıyla bilinir. Bu "tarafsızlık" görünümü altında birçok ülkeden para akışı da sağlanır. İsviçre bankaları, para kaçırmak isteyenlerden, kara para aklayanlara kadar egemen kesimlerin en çok rağbet ettiği yerlerdir.

Diğer yandan "demokrasi" yönüyle de görünümünün aksine son derece geri noktaları bulunmaktadır. Bunların başında kadın hakları gelir. Kadın hakları konusunda Avrupa'nın en geri ülkesi konumundadır. Öyle ki, kadınların seçme-seçilme hakkını en geç tanıyan (1971'de) ülkelerden biri olmuştur. Cinsiyet eşitliği de ancak 1981 yılında anayasaya girdi.

Eşit ücret için 14 Haziran 1991'de, ülke çapında bir genel grev düzenlendiğinde, yarım milyon kadın sokaklara çıkarak cinsiyet ayrımcılığını ve ücret eşitsizliğini protesto ettiler. Sınıf mücadelesinin geri olduğu, grev ve iş bırakma gibi eylemlere yabancı olan bu ülkede, her 7 kadından birinin iş bırakması, ülkede büyük bir yankı yarattı. Patronlar bu grevi engellemek için çok uğraştılar. Ama kadınların işyerlerinden ve evlerinden sokaklara dökülmesini engelleyemediler.

Siyasal olarak büyük bir etki oluşturan grevde, somut ekonomik kazanımlar getirmeyi başaramadı. Ülke ortalamasına göre, aynı işi yapan kadınlar erkeklerden yüzde 20 daha az kazanıyor.

Geçtiğimiz yıl, ücret dağılımının kısmen denetlenmesine dair bir yasa parlamentodan geçmişti. Ancak bu yasa göstermeli ve gerçek sorunları çözmeye yetmedi. Yasaya göre, ücret eşitliği denetimi sadece 100'den fazla işçinin çalıştığı işyerlerini kapsıyordu; daha az sayıda kişi çalışan işyerleri ise, yasanın dışında kalıyordu. Böylece İsviçre genelinde çalışan kesimin sadece yüzde 1'i yasanın kapsamına girdi. Üstelik yasaya uymayan şirketlere bir yaptırım da öngörülüyordu.

Sokaklarda coşkulu eylem

Bu koşullarda 28 yıl aradan sonra kadınlar yeniden sokaklara çıktı. Coşkulu ve militan bir kitle ile caddeler, köy meydanları, alanlar doldu taşı. Otobüs ve tramvay gibi toplu taşıma araçlarının çalışması engellendi. Şehirlerin en işlek ve kalabalık yerlerinde uzun kortejlerle yürüyüşler gerçekleştirildi.

Basel'deki yürüyüş, en görkemlilerinden biriydi. Yaşam durmuş, eylem bütün insanlara sirayet etmiş, kadın-erkek, çocuk-yaşlı onbinlerce insan, eşitlik ve ücretlerin yükseltilmesi için, kadına dönük her türden şiddeti protesto etmek için saatler süren yürüyüşün içinde yer aldılar. Yürüyüş sonrasında müzik dinletileri, günün anlamı ve önemine ilişkin konuşmalar, eğlenceler gece saat 24'de kadar sürdü.

Eylemde, bizim gibi başka ülkelerden gelen göçmenlerin talepleri de gündeme geldi. Göçmen olmaktan kaynaklı devasa sorunlar dile getirildi.

☆ 1 Temmuz 1921- Çin Komünist Partisi kuruldu

☆ 2 Temmuz 1993- Sivas katliamı

Pir Sultan Abdal Şenliği etkinlikleri için Sivas'ta bulunan aydınlara, devlet destekli gericiiler tarafından planlı bir saldırı düzenlendi. 33 aydın, Madımak Otelinde yakılarak katledildi.

☆ 4 Temmuz 1918- İlk Sovyet Anayasası kabul edildi.

☆ 4 Temmuz 1968- Derby Lastik fabrikası işçileri, bilinen ilk fabrika işgalini gerçekleştirdi.

☆ 6 Temmuz 1995-Aziz Nesin Öldü

Sivas katliamından son anda sağ kurtulan yazar ve şair Nesin, mizah kitaplarıyla ünlüdür. Toplumsal yaşamın aksayan yanlarını geniş halk kitlelerinin hoşlanacağı taşlama biçiminde yazmıştır.

☆ 7 Temmuz 1993- Şair-yazar Rıfat Ilgaz öldü
"Hababam sınıfı"nın yazarı Rıfat Ilgaz, "Kırılacak dal değiliz karayellerde - Savrulacak yaprak değil - Köküz, gövdeyiz ölümsüz - İzimizden gelenlerle" demiştir bir şiirinde. Ve gerçekten de öyle yaşadı ve öldü.

☆ 8 Temmuz 1960- Kongo'da ayaklanma

Belçika sömürgecilerine karşı başlayan ve Kongo halkının büyük katılımı ile desteklediği ayaklanma, kısa sürede başarıya ulaştı. Fakat sonra binlerce Belçika askerinin işgaliyle kanla bastırıldı. Devlet Başkanı Lumumba katledildi.

☆ 10 Temmuz 1991- Vedat Aydın öldürüldü

HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın kontrgerilla tarafından kaçırılarak öldürüldü. Bu cinayetle birlikte, egemenlerin 'yerinde infazları' sistematik bir politika halini aldı.

☆ 12 Temmuz 1992- Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, Hasan Eliuygun'un da aralarında olduğu 12 DS militanı katledildi

☆ 12 Temmuz 1949- Dimitrov öldü

Bulgaristan Komünist Partisi'nin lideri ve III. Enternasyonal'in önderlerindendir. Savaşa ve faşizme karşı mücadelenin dünya ölçüsünde verilmesinde büyük bir rol oynamıştır. Onu öne çıkaran bir diğer yönü ise, 27 Şubat 1933'te Nazi'lerin Alman parlamento binası Reichstag'ı yakıp komünistlerin üzerine atmaya kalktıkları provakasyonu boşa düşürmesi ve mahkemeyi faşizmi yargılayan bir kürsü yapmasıdır.

☆ 14 Temmuz 1982- Diyarbakır cezaevindeki ölüm orucunda Kemal Pir, Hayri Durmuş, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek şehit düştü.

☆ 14 Temmuz 1889- III. Enternasyonal kuruldu.

☆ 17 Temmuz 1986- Tutsak yakınlarının ve aydınların önderliğinde İnsan Hakları Derneği İHD kuruldu.

☆ 20 Temmuz 2015- Suroç katliamı
Kobane'ye yardım götürmekte olan SGDF'li gençlerin Suroç'ta yaptığı basın açıklaması IŞİD'in bombalı saldırısına uğradı. 33 genç şehit düştü, onlarcası yaralandı. Bu katliam, Kürt kentlerine dönük katliamların ve imha saldırısının başlangıcı oldu.

☆ 24 Temmuz 1968- Öğrenci

'96 ÖO'da direniş meşalesi; Osman Akgün

1965 yılında Rize'de doğdu. '80 öncesi yıllarda Kocasinan Lisesi'nde okurken mücadeleyle tanıştı. Henüz genç bir antifaşist iken, 12 Eylül cuntasının gelmesiyle birlikte, tasfiyeciliğin batağına saplananlarla mücadele etti. İhtilalci komünistlerle tanışana kadar kendini ve yakın çevresinin devrimci yapısını korumayı başardı. Derneklerde tiyatro ve halk oyunları öğretmenliği yaptı. Fedakar kişiliğiyle, bulunduğu her alanda öne çıkar, kendini sevdiren ve kabul ettirirdi. O günlerden başlayan bir "Osman dostları" çevresi vardı etrafında.

1990 Temmuzunda ihtilalci komünistlerle tanıştı Osman. Görüşlerini benimsedi ve kavgada yerini aldı. Osman Yaşar Yoldaşcan Müfrezesi'nin ilk üyelerinden oldu. Aldığı tüm görevleri titizlikle yaptı. Pratik zekasıyla her sorunu halletmeye çalıştı. Yoldaşlarını koruma duygusu ve refleksi çok güçlüydü.

Osman'ın dışarıdaki mücadelesi kısa sürdü. Fakat bu kısa süreye çok şey sığdırdı. Kuruluş yıldönümünde yapılan bir eylemin hazırlığı sırasında polisle çatışmaya girdi, ağır yaralı olarak yakalandı. Gayrettepe işkencehanelerinden başı dik çıktı. Hapishanelerde de hep özgürlük tutkusuyla yaşadı. '95 yılında yarım kalan özgürlük eyleminin mimarlarından. 4 Ocak 1996'da gerçekleşen Ümraniye katliamında da üç gün boyunca bari-katların başında oldu.

1998'de tüm hapishanelerde genel direniş başladığı zaman, ölüm orucuna gönüllü olduğunu bildirdi yoldaşlarına. Ölümüne yaklaştığı zamanlarda da yoldaşlarına şunları yazdı: "Ben ölümle ilk kez burada karşılaşmıyorum... Ölümle yüzyüze kaldığım her tarihte ölümün üzerine giderek onu yendim. Ölüm ne ki, önemli olan yüzümüzün düşmana dönük, başımızın dik olmasıdır." Sayıklamalarında bile düşmanla savaştı, tıpkı kendisine hep örnek aldığı Fatih yoldaşı gibi... Ve 69. gün ölümü yenerek ölümsüzler kervanına katıldı.

hareketinin önderlerinde Vedat Demircioğlu 6. Filo eylemlerinden sonra katledildi.

☆ 25 Temmuz 1991- İstanbul Paşabahçe Fabrikasında 640 işçinin işten atılmasına karşı fabrika işgal edildi.

☆ 27 Temmuz 1996- ÖO direnişi sonuçlandı.

Eylemde Osman Akgün, Ulaş Hicabi Küçük, Tahsin Yılmaz, Ayçe İdil Erkmen, Müjdat Yanat, Altan Berdan Keringiller, Hüseyin Demircioğlu, Hayati Can, Ali Ayata, İlginç Özkeskin, Aygün Uğur ve Yemliha Kaya şehit düştüler..

☆ 1 Ağustos 1969- Demirdöküm Fabrikası'nda işgal

İstanbul Silahtar'da Demirdöküm fabrikasında çalışan yaklaşık 2500 işçi üyesi oldukları Türkiye Maden-İş'in işveren tarafından tanınmaması üzerine fabrikayı işgal ettiler. Günlerce süren direniş sonucu sendikalarını kabul ettirmeyi başardılar.

☆ 2 Ağustos 1989- Eskişehir sürgünü

"1 Ağustos genelgesi" olarak bilinen uygulamalara karşı başlatılan açlık grevlerinin 35. gününde işkenceli bir sevkle Aydın'a götürülen tutsaklardan Hüseyin Eroğlu ve Mehmet Yalçınkaya katledildi.

☆ 4 Ağustos 1914- I. Emperyalist paylaşım savaşı başladı.

Temmuz Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

17 Temmuz 1980- Kenan Özbilek: Önce sivil faşistlerle, ardından polisle girdiği bir çatışmada ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı. O haldeyken işkence yapıldı ve katledildi.

29 Temmuz 1991- Yunus Durmaz: Düşmanla giriştiği bir çatışma sonrası uzaklaşırken, elinden düşen bombanın yakında oynayan çocuklara zarar vermemesi için üstüne kapandı, yaşamını kaybetti.

26 Temmuz 1996- Tahsin Yılmaz

27 Temmuz 1996- Ulaş Hicabi Küçük

27 Temmuz 1996- Osman Akgün: '96 Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleştiler.

☆ 18 Ağustos 1944- Ernst Thaelman katledildi

Almanya Komünist Partisi'nin önderlerinden Thaelman, Almanya'da faşizme ve ona yol açan sosyal demokratlara karşı verdiği mücadeleyle işçi ve emekçilerin kalbinde yer etmiştir. Nazi kamplarında direnişi örgütleyen bir önderdi. Kendisinin serbest kalması için Almanya'da ve dünyada kitlesel eylemler gerçekleştirildi.

Alman Nazizmi yenilgisinin kesinleşmesiyle Thaelman da 18 Ağustos 1944'de idam edildi.

☆ 6 Ağustos 1945- Hiroşima'ya atom bombası

II. Emperyalist paylaşım savaşında ABD emperyalizmi, Japonya'nın kentleri Hiroşima'ya üç gün sonra Nagazaki'ye atom bombası attı. Bombanın etkileri yıllarca sürdü.

☆ 9 Ağustos 1901- Amerika yerlileri olan Kızılderililerin elindeki son topraklara da el kondu.

☆ 9 Ağustos 2009- Filistinli şair Mahmud Derviş 67 yaşında hayata gözlerini yumdu.

☆ 10 Ağustos 1942- Köy Enstitüleri kuruldu.

☆ 12 Ağustos 1999- Şair Can Yücel öldü

☆ 11 Ağustos 2008- DHKP-C'nin kurucusu ve önderi Dursun Karataş yaşamını yitirdi.

☆ 13 Ağustos 1913- August Bebel öldü

Almanya Komünist Partisi'nin işçi kökenli lideridir. "Kadın ve Sosyalizm" eseri ML'ye katkı niteliğindedir.

☆ 15 Ağustos 1975- Gençlik hareketinin önderlerinden Harun Karadeniz öldü.

☆ 15 Ağustos 1984- Şemdinli ve Eruh baskınları PKK bu eylemlerle gerilla savaşını başlattı.

☆ 19 Ağustos 1936- F. Garcia Lorca kurşuna dizildi

Yazdığı şiirlerle faşizme karşı halka direnme gücünü ve bilincini aşlamaya çalışan İspanyol şair Lorca, Franco yönetimi tarafından kurşuna dizildi.

☆ 21 Ağustos 1944- Varşova'da Nazi işgaline karşı ayaklanma başladı

☆ 23 Ağustos 1927- ABD'de işçi önderleri

Sacco ile Vanzetti idam edildi.

ABD'nin Boston kentinde yapılan bir soygun sonrasında işçi önderleri Sacco ile Vanzetti tutuklandı. Olayla hiçbir ilgileri olmadığı halde, sadece işçi ve anarşist olduklarından dolayı yargılandılar. Dünyanın dört bir yanında, onların suçsuz olduğunu haykıran mitingler, eylemler, protesto gösterileri yapıldı. Bu görkemli desteğe rağmen, ABD emperyalizmi bu iki işçiyi elekt-

rikli sandalye-
de idam etti.
Büyük şair
Nazım Hik-
met, onların
arkasından
şu dizeleri
yazmıştır:
"Burjuvazi
katletti içimiz-

den ikimizi / Bu iki ölü, ölmeyen iki ölümümüzdür / Burjuvazi kavgaya davet etti bizi / Daveti kabulümüzdür."

☆ 25 Ağustos 1944- Paris, Nazi işgalinden kurtuldu.

Fransız Komünist Partisi (FKP) tarafından başlatılan direniş, Sovyetler Birliği'nin Nazi ordusunu püskürtmesi üzerine, büyük bir ayaklanmaya dönüştü ve işgal altındaki Paris kurtuldu. FKP, o dönem verdiği destansı direnişi ve kayıplarıyla "şehitler partisi" olarak anılmaya başladı.

☆ 29 Ağustos 2016- Vedat Türkali öldü.

5 Ağustos 1895- Engels öldü

Marks'la beraber, bilimsel sosyalizmin kurucusu olan Friedrich Engels, ML'nin bir bilim olarak ortaya çıkması ve yayılmasında büyük katkıları olmuş bir ustadır. Buna rağmen kendisini, Marks'tan sonraya koyar, "ikinci keman" kabul eder. Askeri konulardaki ilgisi ve yeteneğinden dolayı "General Engels" ismini de taşımaktadır. Lenin 1895 yılında Engels'in ölümünün ardından yaptığı konuşmasına şöyle başlamıştı:

"Nasıl bir zekâ meşalesi söndü / Nasıl bir yürek durdu!

5 Ağustos 1895'te Friedrich Engels, Londra'da öldü.

Dostu (1883'te ölen) Karl Marks'tan sonra, Engels, bütün uygar dünyanın modern proletaryasının en yetkin bilim adamı ve öğretmeni idi. Kaderin Karl Marks ve Friedrich Engels'i biraraya getirdiği andan bu yana, iki arkadaş yaşamları boyunca çalışmalarını ortak bir davaya adadılar. Ve bu yüzden Friedrich Engels'in proletarya uğruna neler yapmış olduğunu anlamak için, çağdaş işçi sınıfı hareketinin gelişiminde Marks'ın öğretisi ve çalışmasının önemi konusunda açık bir fikre sahip olmak gerekir. Marks ve Engels, işçi sınıfı ve onun istemlerinin, burjuvazi ile birlikte kaçınılmaz olarak proletaryayı yaratan ve örgütleyen mevcut iktisadi sistemin zorunlu bir sonucu olduğunu ilk gösterenlerdir. Onlar, insanlığı onu halen ezmekte olan kötülüklerden kurtaracak olanın, yüce duygulu bireylerin iyi niyetli girişimleri değil de, örgütlenmiş proletaryanın sınıf savaşımı olduğunu gösterdiler. Marks ve Engels, bilimsel çalışmalarıyla, sosyalizmin, hayalcilerin bir buluşu olmadığını, ama modern toplumdaki üretici güçlerin gelişmesinin nihai amacı ve zorunlu bir sonucu olduğunun ilk açıklamasını yapanlardır...*

Marks'ın kızı Elenor Marks ise şunları söylemiştir:

"Bu yürekli demircinin örsteki çekiç sesi artık işitilmeyecektir. Usta işçi yıkıldı; güçlü ellerinden düşen çekiç yerededir ve belki de orada uzun süre kalacaktır. Ama onun döverek yarattığı silahlar yerli yerindedir, sağlam ve pırl pırl... Yeni silahlar yaratmak çoğumuza vergi değilse de, en azından hepimiz üzerimize düşeni yapmalıyız. Bize teslim edilen silahları paslanmaya bırakmamalıyız. Bu silahlar ancak böyle davranmakla, bize zaferi sağlayacaktır ve onun için yapılmıştır."

☆ 24 Temmuz 2002- Adnan Yücel öldü

Alnımızda dalgalanan bayraklar adına bayraklarda yaşayan ölümsüzler adına durmak yok bu koşuda, teslim olmak yok ağıt yok dilimizde dizlerde, titreme yok kaç güneş sönerse sönsün içimizde hep aydınlıkta yakalayacağız ölümü ya şafak sökerken ya güneş yükselirken sizin sesiniz olup sizi haykıracağız Biz kazanacağız!

Kavganın şairi Adnan Yücel, 12 Eylül'ün en karanlık yıllarında, umudunu kaybetmeyenlerdendi. Bu umut ve arayış, onu ihtilalci komünistlerle buluşturdu. En güzel ürünlerini o yıllarda verdi. 12 Eylül karanlığına karşı verilen görkemli direnişten ilham alarak şiirlerini yazdı. "Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek" şiir kitabı, onun sanatının doruğudur. Bu kitap için övgüde bulunanlara, "yazana değil, yazdırana bakmak lazım" diyerek, sanatın dayanması gereken doğru rotayı gösteriyordu. Sonrasında Kürt halkının direnişini "Ateşin ve

güneşin çocukları" adlı şiir kitabında ölümsüzleştirdi. "Çukurova Çeşitlemesi", "Gelenek Tohumu" gibi eserleri, şehitlerimizin görkemli yaşamlarını ve direnişlerini anlatır.

☆ 14 Ağustos 1956- Bertolt Brecht Öldü

Yazdığı şiirler ve oyunlar, bugün bile dünyada milyonlarca işçi ve emekçi tarafından, devrimciler tarafından bilinen Brecht, Alman faşizmine karşı mücadele içinde yer alan, sanatla devrim, sanatçıyla parti arasındaki ilişkiyi güçlü bir biçimde tanımlayan bir şairdir. Gerek şiirlerinde, gerekse tiyatro eserlerinde, faşizme karşı mücadele, yeraltı savaşımı ve direniş önemli bir yer tutar. Sanatını mücadelenin içinde yoğurarak, gittikçe olgunlaştı ve faşizme karşı mücadelede şiirlerini bir silaha dönüştürdü. O savaşın yıkımı karşısında direnci, inancı aşıladı işçilere ve emekçilere. Sade ama son derece güçlü bir anlatıma sahip olan eserleri, bugün de değerinden kaybetmemiştir.

Gelecek olan savaş / İlk savaş değil. / Daha önce / Başka savaşlar da oldu. / En sonuncusu bittiğinde / Kazananlarla yenilenler vardı. / Yenilen yanda yoksul halk / Açlıktan kırıldı. / Kazanan yanda / Açlıktan kırıldı yine yoksul halk.

Bir dönüm noktası olarak 23 HAZİRAN İSTANBUL SEÇİMLERİ

Egemen sınıflar bir yandan "cumhurbaşkanı hükümet sistemi" adı verilen yönetimin yarattığı sorunlardan kurtulmak, diğer yandan genç ve yeni yüzlerle burjuva siyasetini canlandırmak, kitleleri yeniden düzen-îçi çözümlere bağlamak için düğmeye basmış görünüyor. İmamoğlu ile sosyal-demokratlara yeni bir lider bulundu. Babacan, "merkez sağ" dedikleri yeni ANAP veya DYP türü bir parti kurmaya hazırlanıyor. Ayrıca Kürt hareketini sisteme daha fazla entegre etme çabaları söz konusu. Bu kesimin lideri olarak Demirtaş'ın tahliyesi ve yeniden HDP'nin başına geçmesi büyük olasılık.

Haziran seçimlerinin, İstanbul'da bir belediye başkanının seçilmesinin çok ötesinde bir anlam taşıdığı konusunda hemen herkes hemfikirdir. 31 Mart yerel seçimlerinden büyük bir yenilgiyle çıkan AKP-MHP blokunun, İstanbul'daki yenilgiyi kabul etmeyip seçimleri tekrarlatma girişimi, 23 Haziran'ı muhalefet için bir hesaplaşmaya, AKP-MHP içinse bir "varlık-yokluk" sorununa dönüştürdü.

Esasında İstanbul'u bu hale getiren bizzat Erdoğan olmuştu. Daha 31 Mart seçimleri öncesinde AKP'lilere seslendiği bir konuşmada; "İstanbul'u kaybeden, Türkiye'yi kaybeder" diyerek, İstanbul'un kendileri açısından ne kadar hayati bir öneme sahip olduğunu açıkladı. Bu, İstanbul'u elde tutmak için parti kadrolarına çektiği bir ajitasyon, onları daha fazla çalışmaya sevk etme çabasının ötesinde, bir gerçeğin ifade edilişiydi.

Çünkü İstanbul, ülkenin dört bir yanından gelen 16 milyonluk nüfusuyla, Türkiye'nin en kalabalık şehirdir. Her bölgeden, hatta her ilçe ve köyden insanı, burada bulmak mümkündür. Bu yanı sıra "Türkiye'nin minyatürü" veya "konsantre hali" denilebilir. Sadece bu özelliği bile, İstanbul seçimlerini kendiliğinden "Türkiye'nin seçimi" haline getirmiştir. Ama yalnız nüfus bakımından değil, Türkiye ekonomisinin yüzde 34'ünü oluşturmaya; üç büyük imparatorluğu barındıran tarihi-kültürü ve doğasıyla; sanatsal, siyasal oluşumların merkezi konumuyla, dünyanın en önemli metropollerinden biridir.

Bundan dolayıdır ki, "İstanbul'u yöneten, Türkiye'yi de yönetir" düşüncesi güç kazandı. Ve İstanbul'da belediye başkanı olmak, geleceğin başbakanı, cumhurbaşkanı olarak görüldü. Erdoğan, bunun somut bir prototipiydi. Aynı yol, İmamoğlu için neden açılması?

Dolayısıyla İstanbul seçimleri, her halükarda önemliydi. Bir de içinde bulunan koşulların özgünlüğü, çapını katlayan bir etkiye yolaçtı. Muhalefetin İstanbul'u yüzde 9 gibi bir üstünlükle kazanması, AKP'nin 17 yıllık hükümdarlığına vurulan büyük bir darbe oldu. Dahası, Erdoğan'ın İstanbul ile başlayan hikayesine, yine İstanbul ile son vermenin

zeminini yarattı. Ve Türkiye'de yeni bir siyasal dönemin başladığını ilan etti.

Seçimlerin üzerinden bir ay geçmeden AKP içindeki ayrılıkların su yüzüne vurması, Babacan-Gül ikilisinin yeni parti kurma çalışmalarına hız vermesi, kabine revizyonu konusunda Erdoğan üzerinde kurulan basınç, **sistem tartışmaları ve yeni anayasa çağrıları, bir dönemin kapanıp yeni bir döneme girildiğinin emareleridir.** Keza Erge-
nekon davasının beraatle sonuçlanması, FETÖ'cülükten yargılanan kimi aydınlarla verilen cezaların Yargıtay'dan dönmesi, Demirtaş'la ilgili AHİM kararı ve Demirtaş'ın suçsuzluğu konusunda artan haberler, yeni döneme doğru döşenen taşlar gibidir.

Egemen sınıflar bir yandan "cumhurbaşkanı hükümet sistemi" adı verilen ucube yönetimin yarattığı sorunlardan kurtulmak, diğer yandan genç ve yeni yüzlerle burjuva

siyasetini canlandırmak, kitleleri yeniden düzen-îçi çözümlere bağlamak için düğmeye basmış görünüyor. İmamoğlu ile sosyal-demokratlara yeni bir "lider" bulundu. Babacan, "merkez sağ" dedikleri yeni ANAP veya DYP türü bir parti kurmaya hazırlanıyor. Ayrıca Kürt hareketini sisteme daha fazla entegre etme çabaları söz konusu. Bu kesimin lideri olarak Demirtaş'ın tahliyesi ve yeniden HDP'nin başına geçmesi büyük olasılık. Dolayısıyla genç ve yenilenmiş bir liderler kuşağı ile burjuva siyasetine yeni bir dizayn verilmek isteniyor.

Bu yönleriyle **23 Haziran seçimleri, her bir klik ve onları temsil eden partiler açısından bir "dönüm noktası" niteliğine büründü. Buna karşın işçi-emekçiler cephesinde neyi ifade ediyor, onları nasıl bir dönem bekliyor, ne yazık ki, bunlar üzerinde pek durulmuyor.** "Her şey çok güzel olacak" denilerek sadece umut pompalandı bugüne dek. Ve yaklaşık 6 ay boyunca seçim havasıyla kriz ve krizin yarattığı sorunlar ötelendi, üstü örtülmeye çalışıldı. Oysa işçi ve emekçiler yoksulluk ve işsizlik kısıncında, her geçen gün daha büyük zorluklarla karşı karşıya...

Onları temsil ettikleri iddiasıyla ortaya çıkanlar ise, büyük oranda burjuva politikalarına yedeklenmiş durumdalar. Son seçimler bunu bir kez daha gözler önüne serdi. Düzen-îçi çözümlere bel bağlama girdabına daha geniş bir kesimin battığı görüldü.

Sonuç olarak, 23 Haziran seçimleriyle birlikte yeni bir döneme girilmiştir. Her sınıf ve kesim, kendini bu döneme göre konumlandırmak zorundadır. Onun için bu seçimlerde kimin ne yaptığı, nasıl bir taktik izlediği, hangi safta yer aldığı, büyük bir önem kazanmıştır. Çünkü bu süreçte alınan tavır, sadece bugünü değil, geleceği de belirleyen tarihsel bir özelliğe sahiptir. Tıpkı AKP ve Erdoğan'ı işbaşına getiren 3 Kasım 2002 seçimlerindeki gibi...

"Tekrar seçimi" tanımamak, katılmamak gerekirdi

23 Haziran seçimleri, AKP'nin İstanbul'daki seçim sonuçlarını tanımamasıyla ortaya çıktı ve bu durum, onu diğer

seçimlerden farklı kıldı. Her yönden hukuk dışı, keyfi, kural tanımaz bir durum söz konusuydu. Öyle ki, YSK'nın asli üyelerinin çoğu, seçimin tekrarına karşı çıkınca, yasalara aykırı biçimde yedekleri de oylamaya katmışlar; kararı ite-kaka çıkarabilmişlerdi. Sonrasında YSK, aldığı kararın "gerekçesi"ni açıklayamaz, kılıfına uyduramaz hale düştü.

Bu koşullarda seçimlere katılmak, AKP-MHP blokunun keyfiğine, küstahlığına, pervasızlığına boyun eğmek, hatta onaylamak demektir. Bu faşist-gerici blok, seçim sonuçları da dahil, işine gelmeyen şeyleri tanımamayı alışkanlık haline getirmişti. Bu cesareti veren de, muhalefetin boyun eğen pısrık tutumuydu. "Yasalara-anayasaya aykırı", "suç işliyorsunuz" dedikleri birçok şeyi kabullenerek, hem suç ortağı olmuşlar, hem de yapılanları kanıksatmışlardı. Şimdi bir kez daha kaybettikleri seçimi tanımıyor ve yinelenmesini dayatıyorlardı. Bu halk, AKP kazanana kadar sandığa gitmek zorunda değildi!

Bu koşullarda doğru tutum; AKP-MHP blokunun zor ve hile ile aldırıldığı kararı tanımamak, bu keyfiyete artık dur demektir. Muhalefete düşen; kazandığı seçimin yeniden oylatılmasına razı gelmemek, elde ettiği mevziyi korumaktır. **Komünist ve devrimciler, kitlelere bunu anlatmalı ve muhalefet partilerinin tabandan zorlanmasını sağlamalıydı. Bunda ne kadar başarılı olabileceklerinden bağımsız olarak, yapılması gereken buydu.**

Şimdi muhalefet, kazanmış olmanın verdiği rahatlık ile, seçimlere katılmayı haklı ve yerinde bir karar gibi sunabiliyor. Düzen muhalefetinin arkasından sürüklenen devrimci, demokrat yapılar da, kendilerini bu şekilde aklamaya kalkıyorlar. Elde edilen seçim başarısıyla, yanlış tutumlarının üstünü örtmeye çalışıyorlar.

Oysa tablo çok farklı olabilirdi. Muhalefet bu karara direnebilirdi. **İmamoğlu "kazandığım başkanlığı vermiyorum" deseydi ve İBB binasından çıkmasaydı, halk o binayı sarar, İmamoğlu'na sahip çıkardı.** Mazbatanın verilmediği 17 gün boyunca stadyumlar başta olmak üzere birçok yerde protestosunu yükselten kitlelerin, böyle bir durumda desteği

çok daha güçlü olurdu. **Polisin kitleye saldırması ise, daha büyük sorunlara yolaçar, çatışma çıkar ve tüm ülkeye yayılan bir ayaklanmaya dönüşebilirdi.**

Bu durumda AKP-MHP blokunun geri adım atması kaçınılmazdı. Aksi halde ya halk ayaklanmasıyla yıkılır; ya da katliam yaparak ayakta kalmaya çalışırlardı ki, bu yıkımlarını hızlandırır ve halkın gücü galip gelirdi. Dünyada bunun pek çok örneği vardır. En son Sudan'da yaşananlar ortada. AKP ve Erdoğan'ın sonu da, seçimle gitmeyen diğer hükümetler ve başkanlar gibi olurdu.

İşte muhalefetin göze alamadığı şey buydu. Çünkü böyle bir dalganın kendilerini de altında alabileceği endişesini yaşadılar. Halkın artan özgüvenle daha talepkar olacağı, bunun da onları zorlayacağı aşıkardı. Egemen sınıfları korkutan ve muhalefet partilerini geriye çekilmeye zorlayan, bu olasılıktı.

İmamoğlu, YSK darbesinin yapıldığı 6 Mayıs günü, bırakalım İBB binasında direnişe geçmeyi; o gece Beylikdüzü'nde yaptığı konuşmada, tekrar seçim kararını tanımadığını, kazandığı seçime yeniden girmeyeceğini söyleseydi bile, durum çok farklı olurdu. Tüm muhalefet partilerinin boykot ettiği bir seçime AKP-MHP adayının tek başına girmesi gibi bir seçim komedisini sahneye koyamaz; koymaya kalktıklarında ise bunun hiç bir geçerliliği olmazdı.

Sonuçta CHP başta olmak üzere muhalefet partileri, aktif veya pasif bir karşı duruş içinde olsalardı; çatışmalı ya da çatışmasız yine muhalefet ve İmamoğlu kazanacaktı. İşte o zaman gerçek anlamda bir zafer elde edilecekti. Ama **halkın sürece bu şekilde dahil olmasını istemediler. Düzenin kurumlarına, seçimlere ve partilere sarsılan inançlarının iyice yok olmasından ve onları aşmasından korktular. Değişimin tek çözüm yolu olarak yine sandığı gösterdiler.** Çünkü bu, egemenlerin iktidarını korumak bakımından yaşamsaldı.

AKP "tekrar seçim" ile şansını bir kere daha zorladı. Daha önce yaptığı gibi, bir taraftan kitleleri her tür yöntemle manipüle ederek sandık sonuçlarını değiştirmeye uğraştı; diğer taraftan burjuvaziye kendisiyle bir dönem daha yürümesi için ikna etmeye çalıştı.

Muhalefet bu karara direnebilirdi. İmamoğlu "kazandığım başkanlığı vermiyorum" deseydi ve İBB binasından çıkmasaydı, halk o binayı sarar, İmamoğlu'na sahip çıkardı. Polisin kitleye saldırması ise, daha büyük sorunlara yolaçar, çatışma çıkar ve tüm ülkeye yayılan bir ayaklanmaya dönüşebilirdi. Bu durumda AKP-MHP blokunun geri adım atması kaçınılmazdı. Aksi halde ya halk ayaklanmasıyla yıkılır; ya da katliamlar yaparak ayakta kalmaya çalışırlardı. Fakat her halükarda yıkımını durduramaz ve halkın gücü galip gelirdi. İşte muhalefetin göze alamadığı şey buydu. Çünkü böyle bir dalganın kendilerini de altında alabileceğini düşündüler.

Burjuvazi, AKP'nin yeniden seçim ısrarına göz yumdu; fakat kitlelerin düzen-içi çözümlerden kopuşunu önlemek için sandıktan çıkacak sonuca katlanmasını şart koşarak...

Aksi halde 23 Haziran akşamı, daha seçim sonuçları kesinleşmeden Binali Yıldırım mosmor bir suratla çıkıp "rakibim önde görünüyor, tebrik ederim" diyerek, erkenden havlu atar mıydı? Erdoğan ve Bahçeli seçim gecesi ortadan toz olur muydu? Son yıllardaki seçimlerin baş aktörleri YSK ve AA'nın adı bile silinir miydi?

O çok güçlü görünen AKP-MHP blokunun, kitlelerin artan öfkesi karşısında nasıl sindiklerini gördük. Dipten gelen dalganın boyutu öyle yüksekti ki, bu faşist-gerici blok diz çökmek zorunda kaldı. Bunun bir de sokakları dolduran kitlelerin eylemli kalkışmasıyla gerçekleştiğini düşünün! Bu blok bir gün bile ayakta duramazdı.

Onları halkın elinden bir kez daha düzen muhalefeti ve onlara eklemlenen "solcu"lar aldı.

Muhalefet partilerinin bu kez oylara sahip çıkmasının, 800 bini aşkın bir oyla eze eze kazanmasının nedeni de budur. Halkın öfkesini ve kazanmaya olan susamışlığını sandıkta gidermek istediler.

Bu durumu "mağduriyet kazandırdı" veya "AKP ve MHP tabanından şu kadar, HDP'den bu kadar oy geldi" gibi, seçimlere özgü klişeleşmiş kalıplarla açıklamaya kalkmak, anketçilerin, burjuva siyasetçilerin işidir! İmamoğlu'na AKP, MHP tabanından ve HDP'den oylar gitmiştir tabii ki. Ancak İmamoğlu, 31 Mart seçimlerinde de yüzde 4 civarında bir fark atmıştı zaten. Daha önemlisi, 7 Haziran 2015 seçimlerinden itibaren tüm seçimleri aslında muhalefet kazanmış, ama arkasına düşmemişti.

Bugünkü tabloyu farklı kılan; AKP'ye duyulan öfkenin önceki yıllara göre kat kat artmış olmasıdır. Erdoğan'ı işbaşına getiren emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin desteklerini çekmeye başlamasıdır. Bunlarla bağlantılı olarak AKP'nin miyadını doldurması, sıranın muhalefet partilerine gelmesidir...

Ayrıca "halk mağdura sahip çıkar" klişesi doğru değildir. Halk, hakkı yendiğinde sinen, "mağdurum" diye şikayetlenen kişi ve kurumaların

değil; dik duran, mücadele eden, hatta dişe diş bir kavgayı göze alarak hakkını yedirmeyen kişi ve kurumların arkasında durur. Bugüne dek muhalefet kaç defa “mağdur” oldu; fakat sinik, ezik tutumuyla hiç ilgi görmedi. Ne zaman ki, “hak yemem, hakkımı da yedirmem” sözü duyuldu, İmamoğlu’na desteğini arttırdı.

23 Haziran’da İmamoğlu’nun fark atarak kazanması üzerinden, seçimlere katılmayı haklı gösterme çabasına dönersek; bu tam da egemen sınıfların tek yol olarak sandığı gösteren tutumunu güçlendirmektir. Amaçlanan, zaten halkın sandıktan uzaklaşmasını önlemek, “seçimlerin bir şeyi değiştirmeyeceği” yönünde oluşan eğilimi kırmaktır. İmamoğlu’nun seçimlerden sonra bir röportajında “kaybetseydiniz en çok neye üzülecektiniz” sorusuna verdiği yanıt, bu bakımdan çok çarpıcıdır.

“Bu seçimde toplum değiştirmek istiyordu, değiştiremediği zaman demokrasiye olan inanç konusunda derin bir küslük olacaktı. ‘Artık bu ülkede seçimle bir şey değişmez...’ İşte üzüleceğim tek şey bu olurdu... Demokrasi adına toplumu uçurumun kenarından tutup çektik. İstanbul’da değil sadece, Türkiye’de.” (Sözcü, 4 Temmuz 2019)

İmamoğlu’nun “demokrasi” dediği, “burjuva demokrasisi” bile olmayan, varolan faşist-gerici düzendir. O, bu düzeni korumakla, düzenden kopmaya başlayan halkı “uçurumun kenarından tutup çekmekle” yani düzene yeniden bağlamakla övünüyor! İmamoğlu ve CHP misyonlarını oynuyorlar! Bunda şaşılacak bir şey de yok! Ama kendini sosyalist, komünist, devrimci görenlere ne demeli?

23 Haziran yeni bir turnosoldur

23 Haziran seçimlerinin yeni bir yasal dönemi başlattığı artık çok açık görüldüğüne göre, böyle bir dönemeçte kimin ne dediği, nasıl hareket ettiği, hangi amaçları güttüğü önem kazanıyor. Yani 23 Haziran’a dair söylenenler ve yapılanlar bir “turnosol” işlevi görüyor. Herkesin rengini ortaya çıkarıyor.

Denilecektir ki, bu kaçıncı seçim ve bu kaçıncı sandığa koşma hali... Herkes rengini çoktan ortaya koymadı mı?

Bu doğru. Fakat her dönemeçte yeni savrulmalar yaşanıyor. Kiminin zaten ortaya çıkan rengi daha koyulaşabiliyor, kimileri ise renkten renge girerek

Türkiye devrimci hareketi açısından ‘90’ların ortasında uç vermeye başlayan parlamentarist eğilim, 2000’lerden sonra güçlendi ve her seçimle birlikte yayılarak büyük bir kesimi içine aldı. Bu noktada Kürt ulusal hareketini temsil eden partilerin önemli bir rolü oldu. Parlamento ya da belediyelerde yer almak amaçlaştı. Kürt hareketinin tabanı (oy potansiyeli) bunun zeminini oluşturdu. Bu tabana dayanarak seçildiler, koltuklara oturdular. Her kolay kazanımda olduğu gibi bunun da bir bedeli olacaktı tabi. Kürt hareketinin ideolojik-siyasi hegemonyasına girmekle kalmayıp örgütsel disiplinine de boyun eğen, yani kimlik-sizleşen, aynılaştan bir rotaya girildi. Devrimci düşünce ve tavırlardan kopartan “düzlem farkı” böyle oluştu.

bir o yana bir bu yana meylediyor. Bir de hiç renk vermemeye çalışanlar var. “Hem nalına hem mihına vurup” ortada durarak kendilerini korumaya alıyor, her gelişmeye göre pozisyon değiştirebiliyorlar.

23 Haziran öncesinde bunların hepsine tanık olduk. Reformist partiler açısından (ÖDP, EMEP vb.) her durumda seçimlere katılmak, olmazsa olmaz bir tutum zaten. Sadece biçimi değişebiliyor. Ama yalnız reformist partiler değil, devrimci hareketlere kadar uzanan “her ne olursa olsun seçimlere katılma tavrı”, 2000’li yıllardan itibaren artarak sürüyor. Bu, devrimci hareket üzerindeki reformizmin etkisidir. Çünkü seçimler ve parlamento, devrim ile reformu, komünist devrimci ile düzen-içi solculuğu birbirinden ayıran temel iki konudur. Bunlara yaklaşım ve belirlenen taktikler (altında devlet, demokrasi, devrim gibi sorunlara bakış vardır) her siyasi akımın kimliği de ortaya koyar.

Türkiye devrimci hareketi açısından ‘90’ların ortasında uç vermeye başlayan parlamentarist eğilim, 2000’lerden sonra güçlendi ve her seçimle birlikte yayılarak büyük bir kesimi içine aldı. Bu noktada Kürt ulusal hareketini temsil eden partilerin önemli bir rolü oldu. Aday olup propaganda yapmanın ötesinde, parlamento ya da belediyelerde yer almak amaçlaştı. Kürt hareketinin tabanı (oy potansiyeli) bunun zeminini oluşturdu. Bu tabana dayanarak seçildiler, koltuklara oturdular. Her kolay kazanımda olduğu gibi bunun da bir bedeli olacaktı tabi. Kürt hareketinin ideolojik-siyasi hegemonyasına girmekle kalmayıp örgütsel disiplinine de boyun eğen, yani kimiksizleşen, aynılaştan bir rotaya girildi. Devrimci düşünce ve tavırlardan kopartan “düzlem farkı” böyle oluştu.

Bu kesimlerin seçimlerde ne yapacağını (hatta hemen her konuda) Kürt ulusal hareketini temsil eden partiler belirlediler. Boykot diyorlarsa boykot; bağımsız adaylarla girmeyi tercih ediyorlarsa bağımsız aday; partiye katılmaya karar verdilerse o partiyi destekleme... Son 20 yıla dönüp bir bakalım; aynen böyle gerçekleştiğini görürüz.

Bu şablonu bozan, daha uygun ifade ile zora sokan, 31 Mart ve 23 Haziran seçimleri oldu.

HDP, 31 Mart’ta 7 büyükşehirde “millet ittifakı”nı destekleyeceğini açıklayınca, ezberler bozuldu; yalpalamalar başladı. Her koşulda HDP’ye oy vermeye şartlanmış olanlar, 7 büyükşehirde ne yapacaklarını kara kara düşünmeye başladılar. Bugüne dek “karşı-devrimci, faşist” dedikleri CHP-İYİP ittifakını nasıl savunacaklar, kitlelerden bu partilere nasıl oy isteyeceklerdi!? HDP’nin pragmatizmine, dün faşist dediğiyle bugün ittifak yapmasına ayak uydurmak, o kadar kolay değildi!

Ama bazıları bunu da hazmetti. HDK bileşenlerinin önemli bir kısmı, örtülü veya açık desteklerini açıkladı; sözde “bağırına taş basarak” CHP-İYİP ittifakına oy verdiler. Halen devrimci görünmeye çalışanlar ise, çareyi 7 ilde bağımsız aday çıkarmakta buldu. Ya da 7 ilde oy kullanmayacaklarını açıkladılar. Ama hepsi HDP’nin girdiği yerlerde HDP’yi desteklemeye devam etti. (Hatta Dersim’de SMF’nin adayı Fatih Maçoğlu’na karşı HDP ile birlikte “güç birliği” oluşturdular; tercihlerini, devrimci bir adaydan yana değil, reformist bir partiden yana yaptılar.)

31 Mart’ı bu şekilde atlatmışlardı. Gelin görün ki, 23 Haziran, öyle yandan dolanmaya imkan tanımıyordu. Safları net biçimde ortaya koymaya zorlayan tek atışlık bir durum sözkonusuydu.

HDP, hızlı biçimde 31 Mart’tan daha aktif “millet ittifakı”nı destekleme kararı aldı. Öcalan’dan getirilen mektuplar, AKP’nin çeşitli atraksiyonları bu kararından döndüremedi. (Geçerken belirtelim; HDP’nin bu dönem CHP’ye yanaşması, Kürt hareketinin Suriye üzerinden ABD ile kurduğu ilişkilere bağlıdır. AKP, başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerle sorunlar yaşamakta ve artık ömrünü tüketmektedir.)

HDP, yine Türkiyeli bileşenlerini ortada bırakmıştı. HDK çatısı altındaki devrimci-demokrat kurumlar, haftalarca bir karara varamadılar. Seçimlerin yenilenmesi kararı 6 Mayıs’ta alındığı halde, Haziran ortasında bile -yani seçimlere sayılı günler kalmışken- ne yapacaklarını belirlemeyen yapılar vardı.

Halkevleri açıktan, EHP örtük de olsa İmamoğlu’nu destekleyeceklerini

kısa sürede açıkladı. Fakat ESP, Devrimci Parti gibi bugüne dek HDP ile hareket eden bazı kurumlar, zorlanarak da olsa İmamoğlu'nu destek vermeyeceklerini söylediler. Daha önceki seçimlerde HDP'yi destekleyen Alınteri, Köz, Çağrı gibi kurumlar ise, boykot taktiğini benimsediklerini açıkladılar.

Boykot veya sandığa gitmeme şeklinde İmamoğlu'na oy vermeyi reddedenler, en fazla baskıyı HDP ve ona yedeklenenlerden gördü. Boykot çalışması yapanlara, AKP-MHP veya CHP-İYİP ittifakından herhangi bir engelleme olmazken, HDP tarafından bir kuşatma sözkonusuydu. Düne kadar HDP'ye çalışan, hatta "bileşenleri" içinde yeralan bu kurumlara karşı cansiperhane savaştlar.

TKP ise, seçim tekrarının alındığı 6 Mayıs günü, 31 Mart'ta İstanbul'dan koyduğu adayını çektiğini açıklayan ilk parti olmuştu. Bu açıklama, ilk anda TKP'nin İmamoğlu lehine adayını çektiği şeklinde yorumlandı. Ancak sonrasında yaptıkları açıklamada, her iki bloka da oy vermeyeceğini, boykotu da gündemlerine aldıklarını söylediler. **"Boykot"u ağızlarına aldıkları andan itibaren de üzerlerinde öyle bir basınç kuruldu ki, görüşlerini savunamaz, arkasında duramaz hale geldiler.** "Halkımıza" başlıklı bir açıklama yaptıkları halde (yani doğrudan halka çağrı yapmalarına rağmen), *"Biz bir boykot çağrısı yapmadık, bu süreçte insanlara 'oy kullanmayın' da demedik, yalnızca 'TKP üyeleri oy kullanmayacak' dedik."* şeklinde bir düzeltme yaparak, alay konusu oldular. Siyasi bir acz örneği sundular.

23 Haziran'ın bir "turnosol" özelliği taşıdığını bu tablo net biçimde ortaya koymuyor mu? Sadece reformist partiler ve kurumlar açısından değil, devrimci yapılar açısından da bir "turnosol"du. Çünkü bir çoğu genel doğruları sıralayıp geçiştirmeyi tercih etti. Seçimlerde ne yapacaklarını somut biçimde ortaya koymaktan uzak durdular.

Örneğin yıllar yılı seçimlerde aday çıkarmamayı **"apolitiklik"** olarak niteleyen BDSP, 31 Mart ve 23 Haziran'da aday çıkarmadığı gibi, seçim taktiğini de ortaya koymadı. Dahası, seçim arifesinde **çıkardığı "Faşist-gerici iktidara geçit yok!" afişleri ile kafaları karıştırdı.** '80 öncesinde modern revizyonistlerin

kullandığı **"Faşizme geçit yok"** sloganını çağrıştıran bu afiş, oldukça sorunluydu. **Dönemin TİP, TSİP, TKP gibi partilerinin Türkiye'de faşizmin olmadığı ve ona geçit vermemek gerektiğini ileri sürerek öne çıkardıkları bu slogan, devrimci hareketler tarafından haklı olarak doğru bulunmuyor ve atılmıyordu.** Şimdi benzer bir sloganı, hem de seçim öncesinde kullanmak ne kadar doğrudu? (Ki bu platformun, varolan devlet yapısı için **"sömürgeci faşist diktatörlük"** tanımını kullandığını biliyoruz.)

İkincisi; -ve konumuzu ilgilendiren yönü- **"faşist-gerici iktidar"** olarak varolan rejim, somut olarak da AKP-MHP bloku tanımlanıyorsa, onlar zaten **"iktidar"** değiller mi? O halde neye-kime **"geçit verilmiyor"**? Kastedilen, AKP-MHP blokuna oy vermemek ise, (ki böyle anlaşılmaya çok müsaittir) buradan İmamoğlu'na örtük bir destek çıkmaz mı? Seçimlere dair yazılarda somut bir çağrı yoksa ve seçim öncesi yapılan afişte böyle bir slogan kullanılıyorsa, başka ne söylenebilir ki? **BDSP, 23 Haziran'da aday çıkarmayarak değil ama, teşhir dışında hiç bir şey söylemeyerek o sıkça kullandığı "apolitik" duruşa kendisi düşmüştür.**

Ama sadece o değil. Devrimci Hareket'ten Kaldıraç'a, Özgür Gelecek'ten Yeni Demokrasi'ye kadar birçok devrimci kurumun (CHP-İYİP ittifakına ve İmamoğlu'da dönük eleştirilerini sıralamakla birlikte) seçimlerde ne yapacaklarına dair somut bir tutum ortaya koymadıklarını görüyoruz.

Özellikle HDP-HDK içinde yeralan kurumlar açısından 31 Mart ve 23 Haziran seçimlerinde tavır belirlemek bir hayli zor oldu. **Bugüne dek kitleleri hep sandığa çağırdıkları için "sandığa gitmeyin" diyemediler.** Her iki adayı da desteklemediklerini açıklamakla yetindiler. HDP'yi eleştirmekten ise uzak durdular. Dolayısıyla ne reformizmden ne de HDP'ye bağımlılıktan kopmuş değiller. Sadece bu seçimlere özgü bir farklılık oluştu, hepsi bu!

ESP'nin tutumu bu yönüyle oldukça çarpıcıdır. ESP 31 Mart seçimleri için tavrını şöyle açıkladı: *"... içinden geçtiğimiz konjonktüre, politik öznelerin niteliğine ve konumlanışına bakıldığında CHP'yle şu ya da bu düzeyde ittifak*

Sandığa gitmeyenleri AKP-MHP blokunu yani "gerici-faşist iktidarı" desteklemekle suçlamalarına ne demeli? Kendi pasifist-reformist duruşlarını aklamak, düzenin çemberine girmeyenleri oraya çekmek, "suç ortakları"ni çoğaltmak çabasıdır aslında. Bu kez de öyle oldu. Cepheyi genişletmiş olmanın cesareti ile saldırganlıkları arttı. AKP-MHP gerici-faşist blokla değil, "sandığa gitme" diyenlerle kavga ettiler. Çünkü bunların AKP-MHP düşmanlığı da ilkesel ve tutarlı değildir, konjonktürelidir. Daha düne kadar AKP'yi "statüko-ya karşı değişimin temsilcisi", "askeri vesayete karşı sivil demokrasinin savunucusu" diyerek savunan; "yetmez ama evet"lerle bugünlere gelmesini sağlayan bunlar değil miydi?

zemininin olmadığı, dahası bunun taktik açıdan hatalı olacağı açıktır. Bu bağlamda söz konusu 7 metropolde il düzeyinde aday çıkarmayarak CHP adaylarına destek verilecek olması partimizin görüş açısı ve fiili-meşru mücadeleyi geliştirerek faşist bloku alaşağı etme perspektifiyle tam bağdaşmamaktadır... CHP adaylarının olduğu yerlerde ise bu adaylara dair dolaylı ya da dolaysız herhangi bir oy çağrısında ve çalışmasında bulunmayacağız." (abç)

Ne kadar kıvrandıkları, lafı dolandırdıkları her cümlede kendini ele vermiyor mu? **HDP'nin taktiğini yanlış buluyorlar, fakat açıktan eleştiremiyorlar!** **"CHP'ye oy verilemez, bu görüşümüzle bağdaşmaz"** demek yerine **"tam bağdaşmıyor"** gibi yarım, çekinceli bir sözü tercih ediyorlar. Dahası, sandığa gitmeme ya da kendi adayını çıkartıp oy isteme yerine, *"oy çağrısında bulunmayacağız"* gibi dolambaçlı bir yola başvuruyorlar.

23 Haziran seçimlerinde de aynı tavır devam ediyor: *"ESP olarak hiçbir meşruluğu olmayan İBB başkanlık seçimi için sandığa çağrı yapmayacağız. Seçim muharebesini... direniş damarlarının sokakta buluşması, ayrı bir siyasi hat olarak belirginleşmesi ve üçüncü cephenin yeni ve daha güçlü sıçraması hattından ele alacağız."*

"Sandığa çağrı yapmamak" gibi yeni bir **"seçim taktiği"** oluştu! Böylesine iddiasız ve edilgen!.. Gerisi lafı güzaf!.. O çok lafını ettikleri **"üçüncü cephe"yi güçlendirmek adına seçim öncesi ve sonrası ne yaptılar?** Örneğin seçimlere katılmayı savunanların biraraya gelip ortak bir çalışma yürütmesi çağrısına icabet bile etmediler. **Çünkü tavırları "sandığa gitme" değildi. HDP'yi karşılarına almak istemediler.**

Seçimlerden sonraki yeni siyasal dönem, birçok değişikliğin yanı sıra yeni saflaşmaları da getirecektir. Bunu düzen partilerinde göreceğimiz gibi, reformist ve devrimci kesimlerde de göreceğiz.

Seçimlerden sonra "faşizm geriledi" mi?

31 Mart'ta CHP-İYİP ittifakına; 23 Haziran'da İmamoğlu'na oy vermeyi savunan "sol" cenahın temel argümanı, **"faşizmi geriletmek"** olmuştu. Şimdi sormak gerekiyor; 23 Haziran sonrası faşizm geriledi mi?! Yoksa daha kaç ay, kaç yıl beklememiz gerekiyor?

Bırakalım “millet ittifakı”nı (ki içinde İyi Parti ve Saadet gibi gerici-faşist kesimler bulunuyor) tek başına CHP yönetime gelse bile faşizm gerilemiş olmaz. Faşizmi ancak halkın mücadelesi geriletebilir. Fakat bu kesimler faşizmi bir devlet biçimi değil de, hükümetlerle sınırlı geçici bir durum olarak gördükleri için, seçimlerle gideceği yanlısamasına kapılıyorlar.

Geçmişte faşizmi MHP ile sınırlamış, “faşizme karşı mücadele” adına sadece MHP’yi hedefe çakmışlardı. Ve bunun faturasını 12 Eylül sonrasında tüm halk ödedi. Aynı hatalı yaklaşım devam ediyor. Bu kez faşizmi AKP ile özdeşleştirip “AKP giderse faşizm de gider” diyorlar. Faşizme karşı mücadeleyi AKP-MHP blokuyla sınırlayıp, bu bloka karşı olanlarla ittifaka giriyor ve böylece faşizmi gerileteceklerini sanıyorlar. Geçtik teorik doğruları, kendi tarihlerinden bile ders almayarak aynı yanlışları derinleştirerek sürdürüyorlar.

Bununla da yetinmeyip, sandığa gitmeyenleri AKP-MHP blokunu yani “gerici-faşist iktidarı” desteklemekle suçlamalarına ne demeli? Son yılların tüm seçimlerinde tekrarladıkları beylik nakarattır bu! Çözümü sandıkta arayan, sadece seçim dönemlerinde canlanan, siyaseti seçimlerden ibaret gören, kapağı legal bir kurum veya partiye atmış, “tatlı su devrimcileri”nin gerçek devrimcilere ve komünistlere karşı kullandıkları en önemli saldırı retoriğidir. Kendi pasifist-reformist duruşlarını aklamak, düzenin çemberine girmeyenleri oraya çekmek, “suç ortakları”nı çoğaltmak çabasıdır aslında. Gemiye terk eden farelerin, geminin batmasını çok istemeleri gibi herkesin kendilerine benzemelerini isterler. Benzemeyenler, onların yüzüne tutulan bir ayna işlevi gördükleri için fazlasıyla rahatsız eder.

Bu kez de öyle oldu. Hatta iyice gemi azağına aldılar. Cepheyi genişletmiş olmanın cesareti ile saldırganlıkları arttı. AKP-MHP gerici-faşist blokla değil, “sandığa gitme” diyenlerle kavga ettiler. Çünkü bunların AKP-MHP düşmanlığı da ilkesel ve tutarlı değildir, konjonktürelidir. Daha düne kadar AKP’yi “statükoya karşı değişimin temsilcisi”, “askeri vesayete karşı sivil demokrasinin savunucusu” diyerek savunan; “yetmez ama evet”lerle bugünlere gelmesini sağlayan bunlar değil

AKP-MHP gerici-faşist blokla değil, “sandığa gitme” diyenlerle kavga ettiler. Çünkü bunların AKP-MHP düşmanlığı da ilkesel ve tutarlı değildir, konjonktürelidir. Daha düne kadar AKP’yi “statükoya karşı değişimin temsilcisi”, “askeri vesayete karşı sivil demokrasinin savunucusu” diyerek savunan; “yetmez ama evet”lerle bugünlere gelmesini sağlayan bunlar değil miydi?

miydi? Gezi direnişinde “hükümet istifa” sloganlarını atanlara “AKP gitsin de CHP mi gelsin” diyerek karşı çıkan, “çözüm süreci”ni sekteye uğratacağı korkusuyla Gezi’yi bitirmeye çalışan, Kürt illerinde halkın sokağa çıkmasını durduran bunlar değil miydi?

Keza Bahçeli’yi “ülkücüleri sokaktan çekti” diye alkışlayan, eski MHP’nin değiştiğini, merkeze çekildiğini söyleyen de bunlardı!

Şimdi hiç sıkılmadan faşizme ve gericiliğe karşı en uzlaşmaz mücadeleyi yürüten kanını-canını veren komünistleri ve gerçek devrimcileri en akıllamaz savlarla suçluyor ve saldırıya geçiyorlar. Çünkü onlar asıl düşman olarak komünistleri ve devrimcileri görüyorlar. Düzen partileriyle şu ya da bu kesitte birlikte hareket edebiliyor; bazen ona bazen diğerine yaslanabiliyorlar. Kah o parti ya da bloka, kah bu parti ya da bloka yedeklenebiliyor ve bunu da ‘reel politika’ diye savunuyorlar.

“AKP’ye iktidarı altın tepside biz sunduk” diyenler ve en kritik zamanlarda AKP’ye soluk borusu olanlar, bugün CHP’nin arabasına atlamış durumdalar. Yıllarca “Ergenekoncu”, “faşist”, “kafatasçı” diye saldırdıkları CHP’yi; “kontra”, “katil” olarak tanımladıkları Meral Akşener’i, bugün “faşizmi geriletecek” ittifak olarak destekleyebiliyorlar.

Böylesine belkemicsizler! “Dün düündür, bugün bugün” düsturuyla siyaset yapanlardan tutarlı bir duruş beklenebilir mi? Daha düne kadar CHP’ye oy vermeyi “katiline aşık olmak”la “Stockholm sendromu” ile açıklayan onlar değil sanki. Geçmişte CHP’nin gadrine uğrayıp da hala CHP’ye oy verenleri “kasabın bıçağını yalayan koyun” diyerek aşağılayanlar da onlar değil!

Uzak geçmişten de bahsetmiyoruz. Birkaç yıl önceki yayınlarına, konuşmalarına baktığımızda buna benzer tonlarca örnek görebiliriz. Ama herkesi kör, sağır ya da balık hafızalı sanıyorlar. Ya da “biz ne dersek, bu halk ona inanır, arkamızdan gelir” diyorlar. Çünkü demagojide sınır tanımıyorlar!

Örneğin “biz bilmiyor muyuz hepsinin düzen partisi olduğunu? ‘Millet ittifakı’ kazandığında devrim olmayacağını?” diyorlar. Ya da “sermayenin faşist yüzü Yıldırım ise, yumuşak yüzünün İmamoğlu” olduğunu?..

Gerçekten de biliyorlar! Zaten bildikleri halde çarpıttıkları için revizyonist, reformist oluyorlar. Doğrularla yanlışları karıştırıp, bir bulamaç halinde, “sol” adına kitlelere boca etikleri için...

7 Haziran 2015 seçimlerinde HDP barajı aşınca “demokratik devrim” bile demişlerdi. “Millet ittifakı” için daha temkinliler! Onlara “devrim” yaptırırlarsa, hiç bir inandırıcılıkları kalmayacağı için “ülkede faşizmi geriletmek”, İstanbul’da ise “faşist iktidarın en önemli kalesini düşürmek” gibi “makul” hedefler koydular. Bir de değişen siyasi iklimle birlikte “mücadele alanlarının açılacağı” beklentisini yaydılar.

Onların “demokratik devrim” diye bayram ettikleri günlerden birkaç ay sonra, Kürt illeri yerle bir edildi. Başkent’in göbeğinde ülke tarihinin en büyük katliamı yapıldı. Her yerde bombalar patladı, tutuklamaların ardı arkası kesilmedi, işken-ce yeniden hortladı.

Şimdi “faşizmi geriletmek”ten bahsediyorlar ya, vay halimize! Sosyal-demokratların hükümet olduğu dönemler, karşı-devrimin en büyük saldırılarını gerçekleştirdiği dönemlerdir çünkü. 70’li yıllarda CHP’nin ‘90’larda SHP’nin kısa süreli hükümet dönemlerinde bile neler yaşandı. İlkinde ‘78 Maraş katliamını, ardından sıkıyönetim ilanını gördük; ikincisinde ‘93 Sivas katliamını... Bir de Ecevit’in başbakanlık yaptığı 2000’lerde “Hayata Dönüş” adı verilen hapishane katliamını... Öcalan’ın esir alınıp Türkiye’ye getirilişi de Ecevit döneminde olmuştu.

Böyle bir sicile sahip partiden “faşizmi geriletmek” beklenebilir mi? Bu kez diyorlar ki, “tabi ki mücadele edeceğiz”(!)

Eğer faşizmi geriletmek, halkın mücadelesi ile gerçekleşecek ise, -ki öyledir- şu ya da bu düzen partisine neden destek veriyor, onlara kan taşıyorsunuz? Kitleleri neden yanıltıyor, umut pompalıyorsunuz? Bir kez daha hayal kırıklığı yaşatmaya ne hakkınız var!

İşte böylesine tutarsız, çelişkili sözlerle halkı düzen partilerine mahkum ediyorlar. Seçimden seçime koşuturup sandıktan medet ummasını sağlıyorlar. Devrimci hareketin güçsüzlüğünden, sesini yeterince duyuramamasından yararlanıp

ahkam kesiyor ve kitleler üzerinde baskı oluşturuyorlar. Onlara boş yere “faşizmin koltuk değneği” ya da “can simidi”, “stepne” sıfatları uygun görülmemiş...

Peki CHP’nin AKP’den hiç farkı yok mu? CHP işbaşına geldiğinde, AKP döneminden farklı bir şey olmayacak mı?

Kuşkusuz olacak. **Misyonları gereği halkın öfkelerini söndürecek bazı adımlar atmak zorunda kalacaklar.** Örneğin bazı gerici-dinci uygulamalar, eğitim başta olmak üzere pek çok alanda değişecektir. Laik kesimlerin talepleri karşılanmaya çalışılacaktır. Ki bu konularda bile “dindar kesimi ürkütmeme” adına son derece yavaş ve sınırlı davranmaları muhtemeldir.

Ama işçi ve emekçiler üzerindeki sömürde; komünist ve devrimciler üzerindeki baskıda; Kürt halkına dönük asimilasyon politikalarında değişen bir şey olmayacak! Bir şeyler değişecekse de, bu kitlelerin mücadele gücüyle olacak, CHP’nin varlığıyla değil...

Sonuçta kapitalist düzen aynı kaldığı sürece, hangi hükümet kurulursa kurulsun “hak verilmez alınır” şiarı geçerliliğini koruyacaktır... “Mücadele alanlarını” dişe diş bir mücadele ile yine biz açacağız...

Sonuç yerine

Yenilenen seçimlerle birlikte yaklaşık 6 ay Türkiye’nin gündemini seçimle doldurdular. Böylece gerçek sorunları perdelemeyi, en azından gündemden düşürmeyi başardılar. Fakat kriz başta olmak üzere sorunlar olduğu yerde duruyor. Geçen süre zarfında daha da derinleşmiş durumda.

Seçimlerin hemen ardından zam yağmuru, artan vergiler, işsizlik ve enflasyon rakamlarının fırlaması, bunun göstergeleri. Öte yandan ABD ile Rusya arasına sıkışan dış politika, daha çapraşık hale geldi. Uzun süredir tartışılan S-400’lerin Türkiye’ye gelmesi, ABD’nin yaptırım tehditleri, yaşanan krizi depreştirecek unsurlardır.

Seçim yenilgisi ve ardından başlayan sistem tartışmaları ile bunalan Erdoğan ve şürekası, çareyi yine “etrafımız düşmanlarla sarılı” demagojisinde ve savaşı yaymada buldu. Bir yandan Irak’ın Kürt bölgesine “sınır ötesi operasyon”ları arttırıyor, diğer yandan Suriye ordusuyla İdlib’de savaşıyor ve oradaki çetelerinin bir kısmını Libya’ya göndererek bir cephe de Libya’da açıyor. Ayrıca Doğu Akdeniz’de iyice ısınan sulara yeni savaş gemileri göndererek, gerginliği tırmandırıyor.

Ülke içinde desteğini kaybeden bir hükümetin dışarda giriştiği bu tür maceralar, çok daha büyük yıkımlara yol açar. Bunu düzen partileri değil, yine halkın tepkileri, eylemli protestoları durduracak. Düzen muhalefetine hali pür meali ortada!

Seçimlerden başarıyla çıktıkları ve halkın desteğini arkasına aldıkları halde, hükümeti istifaya zorlayıp bu ucube sisteme son vermek yerine, Erdoğan’ı “tarafsız” kalmaya ikna

etmeye çalışıyorlar. Ya da AKP içinden çıkacak yeni partilere umut bağlıyorlar.

Oysa İstanbul seçimlerinin ardından ülkenin yaklaşık yüzde 70’i muhalefetin eline geçmiş durumda. Neredeyse tüm büyükşehirleri CHP’nin belediye başkanları yönetiyor. Buralar, sadece nüfus bakımından değil, ekonomik, siyasi, kültürel bakımdan da ülkenin en önemli bölgeleri. Dolayısıyla muhalefetin eli her yönden güçlenmiş durumda. **Hükümeti gümbür gümbür sarsabileceği halde, bu yola başvurmuyor. Yani reformistlerin yaydıkları gibi “faşizmi geriletmek” bir yana, hükümeti yerinden oynatacak bir çaba içine bile girmiyorlar.**

Belli ki, önce “tarafsız cumhurbaşkanlığı”nı kabullendirmek, sonra adım adım eski rejime döndürmek istiyorlar. Muhalefetin bu tutumuna karşılık Erdoğan, “kabine değişikliği”ne bile gitmiyor. Yanısıra milletvekilleri ile çeşitli toplantılar yaparak, Babacan-Gül ve Davutoğlu ekibinin kopartacağı milletvekili sayısını azaltmaya çalışıyor. Yani muhalefetin isteklerine uymayacağını göstermiş oluyor.

Ama ne Erdoğan’ın bu çabaları, ne muhalefetin işi yavaştan alan tutumu, AKP’nin yuvarlanışını durduramayacak. Bataklıkta çırpındıkça daha fazla batıldığı gibi, AKP’nin attığı her adım, batışını hızlandıracak.

Önümüzdeki dönem krizin ağır faturası ile iyice bunalan işçi-emekçi direnişlerine sahne olacaktır. AKP’nin savaş politikaları ve bu yöndeki kışkırtıcı propagandası, halkta rağbet görmeyecek, aksine AKP’ye olan tepkileri arttıracaktır. **Savaş karşıtlığı ile krize karşı mücadele birleşecek, AKP’nin sonunu da bu getirecektir. Muhalefet partileri ancak o zaman harekete geçecek, halkın tepkisini düzen-içinde tutmaya çalışacaktır. Tabi reformistler yine onların en büyük yardımcıları olarak yerlerini alacak.**

AKP’nin işbaşına geldiği 3 Kasım 2002 seçimlerinde, onu “demokrat” göstererek destekleyenler, nasıl tarihi bir hata işledilerse; bugün CHP ve muhalefet partilerini “faşizmi geriletmek” adına destekleyenler (ki aynı kesimlerdir) benzer bir yanlışın içindeler. Fakat düne karşı bir sorumluluk ve bir özeleştirici ihtiyacı duymadıkları için, (onları bu yönde zorlayan bir devrimci basınç olmadığından) bugün de çok rahat biçimde aynı yanlışları yapıyorlar.

Faşizme karşı mücadele, reformizme karşı mücadele ile birlikte verilmek zorundadır. Devrimci bir bakış açısıyla bu çemberi kırabilir, faşizm ve reformizm birlikte geriletilebilir.

23 Haziran sonrası oluşan yeni siyasi dönem, komünist ve devrimcilerin önüne hem bu görevleri koyuyor, hem de yeni olanaklar sunarak yaşama geçirme zeminini güçlendiriyor. Bunu başarabildiğimiz oranda halkın mücadelesini doğru hedeflere yönlendirebilir ve kalıcı sonuçlar elde edebiliriz. Aksi halde halkın tepkileri reformistler eliyle yine düzen partilerine akacak ve bir kez daha hayal kırıklığına yol açacaktır.

Yediveren Yayınları İŞÇİ SINIFI BROŞÜRLERİ

Biz işçi sınıfıyız!
Geçimimizi işgücümüzü satarak sağlarız.
Toplumun bütün maddi varlıklarını
biz üretiriz. Bu sömürü düzenini
yerle bir edecek tek güç biziz!

Kapitalist sistem, işgücünü meta haline getirir.
İşçiler, her tür üretim ve geçim aracından
yoksun bırakılmıştır. Üretmek ve geçinmek
için, kapitalistin yanında çalışmaktan
başka çaresi kalmamıştır.

İşçi sınıfının kurtuluşu, kendi eseri olacaktır!
Kendisiyle birlikte tüm sömürülen, ezilen
kesimleri, yani insanlığı kurtaracaktır.
Bunun da tek yolu, kendi davası için
örgütlenmek ve mücadele etmektir!

İşçi sınıfının en etkili mücadele araçlarından biridir grev. İşçiler bu hakkı elde edebilmek için yüzyıllar boyu mücadele etmiştir.
Bugün de işçiler, grev hakkını yine grev yaparak elde etmekle karşı karşıyadır.

ODTÜ'de direniş kazandı!

ODTÜ'de KYK yurdu yapmak için kavakları kestiler.

'68 Kuşağı devrimcilerinin kendi elleriyle tek tek diktikleri, çölün ortasında bir vaha yaptıkları ODTÜ ormanının kavaklarını...

ODTÜ'nün öğrencileri, haftalar boyunca bu kesimi engellemek için nöbet tutmuş, direnmişlerdi. Kesime başlamadan önce gaz sıkarak kitleyi dağıttılar.

Ancak saldırı direnişi daha da büyüttü. Ankara'nın dört bir tarafından gelen kitle, ODTÜ'yü sahiplendi, kesimi durdurdu.

Direnişin bütün ülkeyi saracağını, yeni bir Gezi'ye dönüşeceğini farkedenden AKP, geri adım atmak zorunda kaldı.

Bir kez daha ODTÜ kazandı; direniş kazandı!